

บทนำ

6 จำได้ว่าสุดหล่อในชุดสูทสีเทาที่ดวงคู่มาอยู่กับเจ้าสาวสุดสวย ในชุดผ้าลูกไม้สีขาวทั้งตัวขึ้นมายืนอยู่บนเวที เรียกเสียงชัตเตอร์ดังรัวๆ เกือบห้านาที

ชั้น อาทิตย์ Asian Star คนดังประกาศวิวาท์สายฟ้าแลบกับสาวสวยนอกวงการ เหล่าแฟนคลับต่างอยากเห็นหน้าสาวผู้โชคดีคนนั้นกันทุกคน เพราะนับแต่เข้าวงการบันเทิง ชั้น อาทิตย์ ไม่เคยเปิดตัวว่ามีแฟนเลยสักครั้ง เขาเป็นหนุ่มโสดเนื้อหอม แร่ไอเท็มที่สาวๆ ค่อนประเทศไหวตให้เป็นที่สามี่แห่งชาติ

ทว่าตอนนี้สมบัติของชาติได้ถูกครอบครองไปแล้ว พิธีกรสาวที่เป็นบรรณาธิการบันเทิงคนดัง เพื่อนสนิทกับฝ่ายชายเอ่ยถามแทนใจทุกคน

“ชั้นคะ ช่วยเล่าเรื่องตอนที่จีบน้องวิวให้พวกเราฟังหน่อยได้ไหมคะ จีบกันตอนไหน หวานแค่ไหน”

อาทิตย์มองหน้าเจ้าสาวที่วันนี้สวยกว่าทุกวันจนเขานึกอยากดิ่งมากอดให้หายคิดถึง เขายิ้มเล็กน้อย ก่อนหันไปตอบพิธีกร

“วิวเขาจีบผมก่อนครับ” เสียงหน้าเวทิดังกราวขึ้น สายตาหลายคู่มองไปทางเจ้าสาว เพราะไม่รู้ว่าจะทำหน้าอย่างไรที่ได้ยินแบบนี้

พิธีกรสาวเบิกตาก้าง แล้วรีบถามต่อ “จริงหรือคะน้องวิว”

“จริงค่ะ วิวจีบชั้นก่อน ตอนนั้นเขาหล่อ ฮีตมาก เราก็คิดว่าทำไงดีนะอยากได้มาเป็นแฟน เราก็คิด คิด คิด”

“แล้วทำไงคะ”

“โชคดีที่ตั้งแต่มัธยมเราเรียนห้องเดียวกันมาตลอดก็เจอกันทุกวัน เราก็อ๊ะ อยากได้เขาเป็นแฟนก็ต้องเอาใจเขา อยากให้เขาเห็นเรา

อยู่ในสายตาดตลอดก็ต้องหมั่นมาให้เจอหน้า เราก็เลยเอาแบบนี้ละกัน
เอาน้ำเต้าหู้จากที่บ้านไปฝากให้เขากินทุกเช้า”

พิธีกรเบิกตากว้างกับเรื่องราวสุดน่ารัก ก่อนจะยิงคำถามใส่
เจ้าบ่าวต่อ “แล้วเรารับไว้หรือคะ”

“ใช่ครับ ผมก็กินน้ำเต้าหู้เป็นอาหารเช้าทุกวัน จนวันไหนที่เขา
ไม่เอามาให้ เราก็ต้องไปตาม กลายเป็นว่าผมขอเบอร์เขาและโทร.ไปหา
เขาตอนเช้าเพื่อเตือน”

“เพื่อเตือนอย่างเดียวหรือคะ” น้ำเสียงที่ถามติดล้อเลียน
จนคนฟังที่อยู่ในห้องจัดงานต่างอมยิ้มตาม

“ไม่ได้ตามน้ำเต้าหู้อย่างเดียวหรอกครับ ก็อยากคุยกับเขาด้วย
แต่เขาเหมือนรู้ว่าเราติด เขาไม่ค่อยรับโทรศัพท์เรา ที่นี้ตอนเช้าเราเลย
ต้องขับรถไปรับเขาที่บ้านแล้วมาโรงเรียนด้วยกัน”

“วิวคะ หนูวางแผนแยบยลตั้งแต่ตอนนั้นเลยหรือคะ”

ลานดาวยิ้มบางๆ “ไม่ได้วางแผน แต่ตอนเช้าเรายุ่งจริงๆ คือ
ไม่มีเวลาคูყ ไม่ได้คิดด้วยว่าเขาจะลงทุนขับรถมารับเรา เพราะเขา
ค่อนข้างพูดน้อยเลยไม่รู้ว่าตอนนั้นเขาคิดยังไงกันแน่”

“แล้วมาเป็นแฟนกันจริงๆ ตอนไหนคะ”

“ตอนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งค่ะ เทอมสอง” ลานดาวตอบ

“คุยตกลงกันยังไง ใครเริ่มก่อน วิวหรือซันคะที่นี่”

“ซันครับ ผมบอกเขาว่าเป็นแฟนกันนะ เพราะเราไม่ค่อยมีเพื่อน
แต่วิวเขามีเพื่อนเยอะ ผมเลยกลัวเขามีคนมาจีบ ก็เลยขอเขาเป็นแฟน
ก่อนเลย”

“วิวตอบยังไงคะ”

“ตอนแรกตกใจค่ะ เพราะไม่คิดว่าเขาจะขอเราเป็นแฟน ฐานะ
อะไรก็ค่อนข้างต่างกัน คิดเยอะนิดนึง แล้วตอนนั้นที่เราตั้งใจคือซัน
เริ่มเสียอาการ เราเลยรู้ว่าเขาแค้นเรามาก เลยตอบตกลง”

“ชั้นแพ่ทางอะไรน้องวิว น้องวิวจับก่อนแต่กลายเป็นว่าชั้นต่างหาก ที่รักหนักจนถึงขั้นขอเป็นแฟน”

“แพ่รอยยิ้มของเขาครับ วิวคือแรงผลักดันที่ทำให้ผมมายืนจุดนี้ได้ หากไม่มีผู้หญิงคนนี้ก็ไม่มีชั้น อาทิตย์ในวันนี้” เสียงปรบมือดังรัวทั่วห้องจัดงาน เจ้าบ่าวเลยดึงเจ้าสาวมาหอมแก้มที่หนึ่งเป็นการเซอร์ไพรส์ ทำให้คนในงานต่างกรี๊ดร้อง เฮลั่น คิดไม่ถึงว่าหนุ่มหล่อหน้าหนึ่งของเราจะหอมแก้มใคร

“ตายๆ ซ้อตนี่พี่ตายสิคะ ชั้นขา”

อาทิตย์อมยิ้มไม่ตอบ บีบมือลานดาวที่เหนือขึ้นเต็มฝ่ามือ

“แล้วจะกลับเข้าวงการอีกไหมคะ มีแฟนๆ บ่นคิดถึง อยากให้ชั้นกลับมาเล่นละครอีก”

“คงไม่แล้วละครับ เพราะตอนนี้ผมต้องโฟกัสเรื่องธุรกิจของครอบครัวเป็นหลัก และก็อยากดูแลภรรยาให้ดี” ซ้อตนั้นก็มา เหมือนอาฟเตอร์ซ็อก สาวๆ ที่ฟังถึงกับนั่งอมยิ้ม สามิแห่งชาติไม่เคยทำให้ผิดหวังเลยจริงๆ

“ว่า เสียตายเลย แต่ว่าถ้ามีน้อง จะพาเข้าวงการไหมคะ”

“ผมว่าค่อยดูกันไปเป็นสเต็ปดีกว่าครับ ให้ตอบตอนนี้ก็คงยังตอบไม่ได้”

“ถามมาเยอะมาก ต้องพอแค่นี้ละ ขอบคุณชั้นวิวนะคะที่ตอบเราอย่างละเอียดทุกคำถาม เป็นคู่ป่าวสาวที่น่ารักมาก ขอให้รักกันนานๆ นะคะ ขอเสียงปรบมือให้กับคนทั้งคู่ด้วยค่ะ”

เสียงปรบมือดังระรัวขึ้นอีกครั้ง อาทิตย์มองหน้าเจ้าสาวที่ยิ้มเขินมาให้ มองก็ครั้งก็ไม่เบื่อ รอยยิ้มที่ทำให้เขาหลงรักมาตลอดตั้งแต่ที่เจอกัน คงจะเป็นมนตร์รักน้ำเต้าหู้แน่แหละ

1 ไม่ไปรับนะ

‘รอยยิ้มของเธอฉันพิมพ์ใจ’

‘ไม่ต้องการอะไรขอแค่เห็นเธอยิ้มมา’

ท่อนสุกของเพลงจากเสียงนุ่มของนักร้องหนุ่มหล่อ หน้าใส
ที่ยิ้มหวานให้คนฟังผ่านกล้องบันทึกเทป ทำให้สาว ๆ หลายคนถึงกับ
ใจหวั่นไหวแล้วยิ้มตาม

ลานดาว พิสมัย สาวสวยวัยยี่สิบสี่ก็เป็นหนึ่งในสาว ๆ หลาย
ล้านคนบนโลกใบนี้ที่ชื่นชอบผู้หล่อ จนถวายตัวเองให้เป็นดั่งกับเขา

ผู้ที่ลานดาว หรือชื่อเล่นว่าชมวิวกำลังดูผ่านช่องยูทูป และทำให้
ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ผ่านหน้าจอมือถือคือดารานุ่ม อาทิศย์ ประภากรธรณ
หรือซัน หรือชื่อจริงคือไต่หยาง

เขาเป็นดาราไทยที่กำลังมีผลงานที่แดนมังกร แต่ว่าเขาก็ไม่ทิ้ง
ผลงานที่เมืองไทย ยังมีละครให้ตั้งหลายคนได้ติดตาม

“ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อีกแล้วนะวิว” เสียงใสของรุ่นพี่ในแผนกที่ชื่อ
ต้นเตยเดินมาเกาะขอบโต๊ะ พลังซิ่งตาเด้ดเสียงดู ทำให้ลานดาว
รีบเก็บมือถือลงใต้โต๊ะแทบไม่ทัน

“พี่ต้นเตย” ลานดาวยิ้มแหย

“ดูท่าวิวจะเป็นเอามาก” พี่ต้นเตยกอดอกพูด

“ก็หนูตั้งเขานั่นคะพี่” ลานดาวยอมรับ ดวงตาใสแจ้ว

“วิวจะเป็นดั่งรุ่นพี่ไม่ว่า แต่ต้องไม่ใช่เวลางานเข้าใจไหม แล้วดูลิ
เนี่ย พี่ขอรายงานลูกหนี้ตั้งแต่เช้าแล้วยังไม่ทำให้พี่เลยนะวิว”

คนถูกดูทำหน้าม่อยจ้อยสนิทเพราะรู้ว่าตัวเองผิดจริง แต่เธอ
ก็ทำงานเสร็จแล้วนะถึงได้ดู แต่แค่ลืมส่ง มือเล็กหยิบแฟ้มงานออกมา

ยื่นให้ “เสร็จแล้วค่ะ วิวกำลังจะส่งให้พี่ต้นเตยอยู่พอดี”

ต้นเตยส่ายหน้าอย่างระอา “งั้นก็รีบส่งมา พี่รอเอาไปทำต่อ แล้วคราวหลังอย่าเบียดูทุบดูในเวลางานอีกนะ ไม่งั้นนี่พี่ไม่ให้โบนัสจริงๆ นะ”

“อย่างนะคะพี่ต้นเตย วิวไม่ดูในเวลางานแล้วก็ได้”

“ต่อไปอย่าให้เห็นอีกแล้วกัน” พี่ต้นเตยขู่แล้วก็เดินเข้าไปในห้องทำงาน ป้ายหน้าห้องระบุว่าผู้จัดการฝ่ายบัญชี ขณะที่ลานดาวยังหน้าจ้อยอยู่

“โดนดุเลยละสิ ขำวิวจริงๆ คราวหลังวิวจะถูกตีต้องหุตาไว ไม่ใช่นั่งดูตาลอยจนพี่ต้นเตยเห็นเข้าไปใหม่” ชมั่ยพรหรือชื่อเล่นว่ากอหญ้า เพื่อนที่นั่งข้างๆ หันมาบอก ทำให้ลานดาวหันไปทำหน้าที่ใส่

“ทำไม่หญ้าไม่สะกิดกันเลย”

“เรียกไม่ทันนะ ขอโทษทีนะ”

“คราวนี้วิวพลาดเพราะเป็นผลงานร้องเพลงประกอบละครครั้งแรกของชั้น เขาร้องเพราะมาก แถมหล่อมีเอวรัสสุดๆ วิวเลยเปลอดูนานจนพี่ต้นเตยมาเห็น”

“วิวรู้อย่างชั้นเขาจะมาถึงเมืองไทยคืนนี้” ชมั่ยพรพูดขึ้นตรงตาเป็นประกาย

ลานดาวยิ้มให้ด้วยใบหน้าที่ปลื้มปริ่ม “รู้อี๊ ทุกวันนี้ฉันมีลมหายใจก็เพื่อชั้นเลยนะ”

“เวอร์อะ”

ลานดาวเห็นท่าทางระอาของเพื่อนก็หัวเราะ “หญ้า เย็นนี้วิวจะขอลากิจออกก่อนห้าโมงนะ วิวจะไปรอรับชั้นที่สุวรรณภูมิ”

“หญ้าไปด้วยสิ”

“ไม่ได้ วิวไปคนเดียว ส่วนหญ้าอยู่ทำงานไป หายไปสองคนที่ต้นเตยจะว่าเอา” ลานดาวกดไหล่เพื่อนให้นั่งทำงาน ส่วนตัวเองเองเดินถือโทรศัพท์ออกไปเข้าห้องน้ำ เพราะต้องการความลับไม่ให้ใครเห็น

“แล้วนั้นจะไปไหนว๊ว”

“ไปห้องน้ำ เดี่ยวมา”

ชมัยพรที่เป็นดั่งชั้นเหมือนกับลานดาวได้แต่ทำหน้าที่ระอา เพราะอยากไปรับเมนูที่ชอบแต่ว่าถูกลานดาวชิงตัดหน้าไปก่อน เรื่องของกิน เธอยังแบ่งปันให้เพื่อนได้ แต่เรื่องของชั้น อาทิตย์ ชมัยพรไม่ยอมแบ่งเลย

แต่เนะ ถ้าเป็นลานดาวเธอยอมให้ก็ได้ เพราะลานดาวนั้นเรียกได้ว่าทำทุกอย่างเพื่อชั้นจริงๆ ไม่ว่าจะชั้นจะมึนงงที่ไหนลานดาวจะไปทุกงาน ตามเก็บรูปภาพ ชื่อของที่ระลึก รวมกลุ่มแฟนคลับเพื่อไปให้กำลังใจชั้น ทุกที่ที่เขาไป ซึ่งถ้าไม่รักจริงก็คงไม่มีใครทำได้เท่านี้ เธอเองยังไม่ทุ่มเทใจเท่าลานดาวเลย

อีกปากหนึ่งในห้องน้ำหญิง

ลานดาว : ชั้นจะกลับมาก็ไม่ง

ชั้น อาทิตย์ : อ่านแล้ว

ลานดาวขมวดคิ้ว เม้มปาก อาทิตย์อ่านแต่ไม่ตอบ

“สงสัยจะยุ่งอยู่” ลานดาวนั่งอยู่ในห้องน้ำ พืมำออกมา มองหน้าจอกที่ถูกอ่านแต่ยังไม่ตอบ

ลานดาว : ไม่ไปรับนะ

คั้งนี้เขาไม่อ่าน ลานดาวระบายลมหายใจ เธอชินแล้วและเข้าใจความเป็นเอเชียสตาร์ของเขา ไม่ค่อยมีเวลา ทุกนาที่ต้งทำงาน ถ้าไม่ทำงานก็ต้งอ่านบท ท่องสคริปต์รายการที่ได้รับเชิญ หรือไมก็ต้งไปออกก่าลังกาย ทุกนาที่มีตารางชีวิตตรงเป๊ะ กระดิกตัวไปไหนไม่ได้เลย

ลานดาวถอนใจเฮือก มันเป็นแบบนี้มานานเค่ไหนแล้วนะ เป็นแฟน

กับชั้นแบบหลายๆ ชั้นๆ ตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง แต่เธอ
รู้จักกับชั้นจริงๆ ก็ตั้งแต่ตอนมัธยมสาม สาวสวยเริ่มย้อนคิด

เด็กชายอาทิตย์กำลังยืนอยู่หน้าครูประจำชั้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย
เมื่อได้ยินว่าวันพรุ่งนี้เขาได้เป็นตัวแทนเพื่อนในชั้นถือพานไหว้ครู

“ครูเลือกเธอเพราะผลการเรียนแล้วก็ความประพฤติเรียบร้อย
เธอไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหมอาทิตย์” ครูก็หันหน้ามาถามด้วยแววตาเอ็นดู

“ครับ” อาทิตย์รับคำเงิบๆ เขารู้เหตุผลดีมากกว่านั้น ถึงเขา
จะเด็กแต่ก็เข้าใจเหตุผลของผู้ใหญ่ นอกจากเขาจะมีผลการเรียนดีเยี่ยม
แล้ว ปู่กับย่าของเขายังบริจาคเงินให้โรงเรียนปีละหลายล้านบาท อีกทั้ง
นามสกุลประกาศการรณครูทุกคนต่างรู้จักดี

“งั้นดี พรุ่งนี้เธอมาที่ห้องพักครูตอนแปดโมงนะ”

อาทิตย์มาถึงโรงเรียนก่อนเวลา เขาแต่งตัวเรียบร้อยมานั่งรออยู่
ที่หน้าห้องพักครู ในหอประชุมโรงเรียน มีเพื่อนนักเรียนเกือบพันคน
ไปรอแล้ว แต่ว่าคนถือพานประจำชั้นมัธยมสามยังไม่ครบ คุณครู
คนที่คุยกับอาทิตย์ไว้เดินมาหาด้วยสีหน้าร้อนใจ

“อาทิตย์ เตี่ยวรอเพื่อนเธออีกคนนะ เขายังไม่มา”

ด้วยอาทิตย์เป็นคนเงิบขริมิไม่ค่อยมีเพื่อน และก็ไม่ใช้คน
ช่างซัก เขาเลยไม่รู้ว่ามีเพื่อนอีกคนที่ถือพานร่วมกับเขาคือใคร

“ถ้าอีกห้านาทียังไม่มา ครูจะเปลี่ยนคนแล้วละ” ครูสาวคนเดิม
พิมพ์ทำ เดินไปเดินมา มองออกไปด้านหน้าประตู

ทุกอย่างอยู่ในสายตาของอาทิตย์ เขาอย่างไรก็ได้อยู่แล้ว แต่
รู้สึกไม่ชอบใจคนที่มาสาย ทำให้คนอื่นรอ กระทั่งเกือบครบห้านาที
ตามที่ครูสาวบอกว่างเล็กๆ ของใครบางคนก็วิ่งกระหืดกระหอบตรงมา

อาทิตย์จำหน้าเธอได้ ถึงแม้ไม่เคยคุยกันแต่รู้ว่าเป็นเพื่อนร่วมห้อง

“ลานดาวทำไมมาช้า ครูบอกให้มาถึงก็โมงจำได้ไหม”

“หนูขอโทษค่ะ” ลานดาวบอกพร้อมยกมือไหว้ “หนูต้องช่วยแม่ เก็บร้านเลยมาสาย” เด็กหญิงบอกพร้อมก้มหน้าสำนึกผิด ครูสาว โบกมือไปมา ตอนเช้าลานดาวต้องช่วยแม่ขายน้ำเต้าหู้ก่อนจะมาโรงเรียน ส่วนพ่อเสียชีวิตไปแล้ว เรื่องนี้เธอซึ่งเป็นครูประจำชั้นเรียนรู้อุติ

“ช่างเถอะ นี่พานของเธอ” ครูสาวบอกอย่างปราณี เอ็นดูเด็กสาว ลานดาวฉลาด น่ารัก ว่าง่าย จนเป็นที่รักของครูทุกคน “อาทิตย์มาเย็นคู่ กับลานดาวตรงนี้” ครูสาวก้มมือเรียก

เด็กชายอาทิตย์เดินมาเย็นขำๆ พร้อมโบหน้าหนึ่งๆ ลานดาวหันไป ยิ้มให้ แต่ถูกเบือนหน้าหนี

“เรียกร้อยแล้วก็ออกไปที่หอประชุมได้”

อาทิตย์เดินนำไปก่อน พอพ้นเขตห้องพักครู เพื่อเดินไปอีกราวสองร้อยเมตรก็จะถึงหอประชุม ทว่าเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น

โครม

พานในมือของลานดาวร่วงตกจากมือ เด็กสาวล้มหน้าทิ่มคะมำ เป็นเพราะเธอเหยียบเปลือกกล้วยที่ไม่รู้ว่าใครทำหล่นไว้ตอนไหน

จบกัน วันไหว้ครูของลานดาว

เด็กชายอาทิตย์มองด้วยสายตาเหลือเชื่อ ก่อนจะเดินเร็วๆ ทิ้ง ลานดาวไว้ตรงนั้น

เข่าว่ากันว่าภาพแรกนั้นคือภาพจำที่จะทำให้ใครจำเราได้ หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า First Impression ในสายตาของลานดาว อาทิตย์คือดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงร้อนแรง แผลดเผา ส่วนเธอในสายตาของ อาทิตย์คือยายดาวตก ล้มหน้าทิ่ม เธอไม่กล้าคุยกับอาทิตย์อีกเลย ตั้งแต่นั้นวันไหว้ครู

เหตุผลนะเธอ เธอส่งสารอาทิตย์ที่ต้องถือพานไหว้ครูไปเข้าพิธี คนเดียว

ส่วนเธอเจ็บต้องส่งตัวเข้าห้องพยาบาล แม้จะขอร้องอาจารย์แล้ว

ว่าไม่เป็นอะไรมาก แต่ดูเหมือนว่าครูจะไม่เชื่อ

ลานดาวยกมือคลำหน้าผากที่เมื่อสามวันก่อนยังบวมปูดเป็นลูกมะนาว แต่ว่าตอนนี้อาการดีขึ้นแล้ว เนื่องจากมารดาเอาหน้าแข็งมาประคบให้แล้วก็ทายาจนตอนนี้อาการดีขึ้นมาก แต่ในใจของเธอก็ยังอยากขอโทษเพื่อน

เช้าวันถัดมา ลานดาวถือน้ำเต้าหู้กับปาห่องโก๋มาสองชุด มองซ้ายมองขวา เห็นว่าจุดหมายของเธอนอนนิ่งเอาหน้าฟุบแขนอยู่บนโต๊ะ

“อาทิตย์” ลานดาวตรงเข้าไปกระซิบเรียก “อาทิตย์” เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ขยับ มีोन้อยเลยสะกิด

คนถูกปลุกตื่นขึ้นมาไม่มีอาการงัวเงียสักนิด แถมยังเลิกคิ้วมองลานดาวสงสัยว่าทำไมเขายังรักษาสีหน้าได้ราบเรียบเสมอไม่ว่าจะเวลาไหนก็ตาม แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญเท่ากับสิ่งที่อยากเอามาให้เขา ลานดาวจิกยิ้มกว้างพร้อมกับยื่นของในมือไปให้

“น้ำเต้าหู้กับปาห่องโก๋ อร่อยนะ แม่ฉันทำเอง”

อาทิตย์มองถุงน้ำเต้าหู้สลับกับใบหน้าจิ้มลิ้มของลานดาว

“เอามาให้ฉันทำไม”

“เอามาขอโทษเธอ”

ลานดาวเห็นใบหน้าอาทิตย์เหมือนมีเครื่องหมายคำถามแขวนอยู่เลยอธิบายต่อ

“วันไหว้ครูฉันทำให้เธอต้องอายเพื่อนไงล่ะ เธอต้องถือพานไปไหว้ครูคนเดียว มันไม่ควรเป็นแบบนี้ใช่ไหม ฉันรู้เธอคงอายเพื่อนมาก ฉันเลยอยากเอาขนมมาให้เพื่อไถ่โทษวันนั้น”

ลานดาวบอกพร้อมกับทำหน้าที่เข้าอกเข้าใจอาทิตย์เสียเต็มประดาพร้อมกับยัดเยียดถุงใส่มือเข้าไปให้

ในสายตาของอาทิตย์ เขาไม่อยากเชื่อว่าเด็กหน้าแบนแล่นตรงหน้าจะเอ่ยคำขอโทษกับเขา บ้าไปแล้วหรือเปล่า เจ็บตัวแต่มา

ขอโทษเขา แถมยังซื้อขนมมาให้อีกเนี่ยนะ

เหลือเชื่อมากๆ

“ฉันไม่ได้อายุใครอย่างที่เธอคิด เธอเอามือเข้าของเธอคืนไปเถอะ”
อาทิตย์ปฏิเสธ พลังเหลือบมองน้ำเต้าหู้กับปาห่องโก๋ในถุง เขาไม่เคย
กินมาก่อน แต่จะว่าไปมันก็ดูน่ากินมาก

“มือเขาคือมือที่มีประโยชน์ ตอนเช้าเราควรรกินอะไรรองท้อง
ก่อนนะ สมองจะได้พร้อมเรียน”

“แล้วเธอกินแล้วหรือ”

ลานดาวชูถุงน้ำเต้าหู้ของตัวเองขึ้นมา “นี่ไงของฉัน น้ำเต้าหู้
ไม่ใช่เครื่อง กับปาห่องโก๋สิบตัว”

ไม่พูดเปล่าลานดาวยังหยิบปาห่องโก๋ขึ้นมากัดกินโชว์ให้ดู
เนื้อแป้งกรอบนอกนุ่มใน พอกัดไปแล้วก็มีเสียงดังกร๊อบ แล้วตามด้วย
ความนุ่มละมุนของเนื้อแป้งที่หวดมาอย่างดี

“ลองกินสิ เอาของฉันไปลองชิมก่อนก็ได้” ลานดาวแบ่งให้อย่าง
ใจดี

อาทิตย์เหลือบมอง อาหารที่บ้านของเขาส่วนใหญ่เป็นขนมปัง
โฮลวีตกับนม หรือไม่กี่เบรคฟาสต์ไซ่ดาวใส่กรอกกับน้ำส้มคั้นสด

“ลองสิ อร่อยนะ”

อาทิตย์ส่ายหน้า เขาไม่ชอบถูกตี “ไม่กิน เธอเก็บไปเถอะ ฉันกิน
อาหารเข้ามาแล้ว”

“ถ้าไม่กินแสดงว่าเธอยังโกรธฉัน”

อาทิตย์ทำหน้าที่ล่าคาถาขึ้นมา เพราะเขาไม่ชอบคนเข้าชี้ เวลา
อยู่บ้านเขาอยู่คนเดียว วันๆ ไม่ค่อยได้คุยกับใคร จึงไม่ชินที่มีคน
มาถามนั่นถามนี่มากมาย

“ไม่โกรธ แล้วก็ไม่ต้องกิน ฟังไม่เข้าใจหรือ”

ลานดาวทำปากอยู่ใส่ “งั้นก็ตามใจนะ ฉันไม่ต้องเธอแล้วก็ได้”

ลานดาวเก็บถุงน้ำเต้าหู้กับปาท้องโก๋กลับไปเสียบๆ แต่ไม่คิดว่า
บทสนทนาที่คิดว่าไม่มีใครฟังกลับมีคนแอบฟัง

“ซันแซ่ไม่กินของถูกๆ แบบนี้หรือก ไม่รู้หรือว่าชั้นนะเขากินแต่
อาหารฝรั่ง” คนที่พูดคือชมพู่ แต่คนที่หัวเราะเยาะเสียงดังคือวันใส

วันใสคือคนสวยประจำห้อง มีหนุ่มๆ ในห้องโอดตลอด ทำอะไร
ก็จะมีคนคอยรองมือรองเท้า วันใสชอบอาทิตย์ และขณะเดียวกัน
ก็ไม่ชอบลานดาว เพราะลานดาวไม่ใช่ลูกสาวตระกูลร่ำรวย นามสกุลดัง

โรงเรียนเอกชนแห่งนี้มีแต่ลูกคนมีเงินมาเรียน ยกเว้นลานดาว
ที่มาเรียนได้เพราะผู้อำนวยการช่วยเหลือให้ทุนการศึกษา

สาเหตุก็มาจากแปดเดือนที่แล้วสามีของท่านผู้อำนวยการขับรถ
ชนบิดาเธอจนเสียชีวิต เพราะมีนเมาสุรา สามีของท่านผู้อำนวยการ
ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ท่านผู้อำนวยการจึงขอร้องมารดาเธอ ด้วยการ
ขอรับผิดชอบส่งเสียให้ลานดาวเรียนในโรงเรียนที่ท่านเป็นผู้อำนวยการ
อยู่ ซึ่งก็คือโรงเรียนเอกชนที่ดีที่สุดแห่งนี้ พร้อมกับมอบเงินช่วยเหลือ
ไปอีกหนึ่งล้านบาท

“ฉันไม่รู้ว่าเขากินแต่อาหารฝรั่ง” ลานดาวตอบไปซื่อๆ

“nonsense” คนที่ดำคือวันใส

ลานดาวกะพริบตาปริบๆ มอง เธอไม่รู้แล้วมันผิดตรงไหน แล้ว
ทำไมวันใสถึงรู้เรื่องแบบนั้นของคนอื่นได้ถ้าไม่สอดรู้สอดเห็นจริงๆ

“อาหารแบบนี้ยังกล้าเอามาให้ชั้นกิน แล้วตอนงานวันครูเธอทำให้
ห้องของเราถูกคนหัวเราะแค้นไหนรู้หรือเปล่า”

“วันใส ทำไมเธอรู้ทุกเรื่องเลยล่ะ” ลานดาวถาม

“ไม่มีเรื่องอะไรที่ฉันอยากรู้แล้วไม่รู้”

“อ้อ แบบนี้เอง”

“อะไรของเธอ”

“เขาเรียกสอดรู้สอดเห็นหรือเปล่า”

วันใสเบิกตาก้าง คิดไม่ถึง “ชมพู่ ยายนี่มันดำจัง” วันใสซึบอกเพื่อนให้ช่วย แต่ว่าคุณครูกำลังเดินเข้าห้องเรียนมาพอดี ชมพู่เลยดึงมือวันใสให้กลับไปที่นั่ง

“คุณครูกำลังเดินมาแล้วไม่เห็นหรือไงวันใส คราวที่แล้วเธอก็เพิ่งมีเรื่องกับคุณครูไปนะ จำไม่ได้หรือไง”

วันใสสะบัดหน้าอย่างหงุดหงิด แต่ก็ยอมกลับไปนั่งที่ ไข่ เธอเพิ่งมีเรื่องกับครูประจำชั้น เธอต่อว่าครูที่ไม่เลือกเธอให้ถือพาน แต่ครูอธิบายว่าลานดาวผลการเรียนดีกว่าเลยได้รับเลือก เธอเลยต่อว่าครูว่าเง่า ทำไมไม่เลือกเธอที่น่ารักกว่า รวยกว่า ผลเลยถูกผู้อำนวยการเรียกไปตักเตือน

ฝ่ายลานดาวไม่ได้สนใจสองคนนั้นอีก เปิดหนังสือเรียนขึ้นมาแต่รู้สึกเหมือนมีคนเดินมาสะกิดที่หลัง “เอาน้ำเต้าหู้มาสิ ฉันทอยากกิน”

ลานดาวมองอาทิตย์อย่างงงๆ “เธอจะกินแน่หรือ”

“ใช่” อาทิตย์ก็คืออาทิตย์ที่ยังพูดน้อย

ลานดาวเลยยื่นไปให้ “รีบกินนะ รับรองอร่อยแน่นอน” เขาไม่ตอบแต่อย่างน้อยเขาก็รับของเธอไป แสดงว่าเขารับคำขอโทษจากเธอแล้ว ไข่ใหม่ ลานดาวคิด ขณะที่อาทิตย์รับถุงมือเข้าไป วันใสก็ได้แต่มองตาก้าง คิดไม่ถึง

“ซันกล้ากินของถูกๆ แบบนั้นแน่หรือ เดี่ยวท้องเสียหรือก” วันใสถามอาทิตย์เพราะนั่งใกล้กัน

“น้ำเต้าหู้ยังอุ่นอยู่เลย แกรมปาท้องโก้นี่น่ากินจะตายไป ฉันทไม่กลัวท้องเสียหรือก”

ลานดาวหันไปมองอาทิตย์ เขาตอบเสร็จก็ก้มมองหนังสือไม่สนใจวันใสอีก แต่แค่นั้นหัวใจของลานดาวก็ซบยับยุกยิก เขาน่ารักดีเหมือนกันนะ

“ชั้น ชาน กรืดดดดด”

เสียงร้องเรียกของบรรดาแฟนคลับ แม็ก ดิง เมียมโน หรืออะไรก็แล้วแต่ที่บรรดามนุษย์ผู้หญิงจะเรียกแทนตัวเองกับดารานุ่มที่ชอบสาว ๆ เหล่านี้กำลังยืนช่วยกันตะโกนหน้าห้องรับรองวีไอพีของสนามบินสุวรรณภูมิที่ชั้น หรือ อาทิตย์ ประภาकरण กำลังเดินผ่านออกมา

เสียงร้องเรียกชื่อชั้นไม่ลดเดซีเบลลง จนเมื่อได้เห็นเงาร่างของขวัญใจพวกเขาเดินออกมา

วันนี้ชั้นอยู่ในชุดเสื้อยืดสีขาวติดโลโก้อาดิดาสดูหล่อคุณ ยี่ห้อนั้นคือแบรนต์ที่ชั้นเพิ่งเป็นแบรนต์แอมบาสดอร์ รวมทั้งกางเกง รองเท้าผ้าใบก็เป็นยี่ห้อนี้เหมือนกัน ล้วนเข้าชุดกันอย่างดี ส่งให้ร่างสูงโปร่ง ขาว ตี๋ ยิ่งดูหล่อ สปอร์ตมากขึ้นไปอีกเป็นเท่าตัว

“โอ้ย คนอะไรทำยังหล่อ หล่อตั้งแต่ผมยันรองเท้าที่ใส่”

“หลงรักขั้นสุด ขั้นสุดอยู่ตรงไหนก็จะไปหยุดตรงนั้นแหละ”

ชั้นยิ้มเล็กน้อยขณะเดินผ่านเหล่าแฟนคลับสาว ๆ ที่มารอเขา แม้จะเห็นดีเห็นชอบแต่เขาก็ยังโบกมือให้ พร้อมกับพูดทักทายทุกคน

“ขอบคุณมากนะครับ”

แค่นั้น เพียงแค่นั้นจริงๆ เสียงเรียกชื่อชั้นก็ดังกระหึ่มเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว อาทิตย์ยิ้มแล้วโบกมือ สายตาดูที่หนุ่มมอมแฟนคลับอย่างทั่วถึง พลันมุมปากต้องอมยิ้มเมื่อเห็นป้ายไฟชื่อของเขาป้ายเบ้อเริ่มโยกไปโยกมาตึงสายตาของเขาให้มองตาม

เขามองตามจริงๆ นั่นแหละ แล้วต้องหุบยิ้มไม่ได้เลย เพราะคนที่ถือคือสาวแป้นของเขา ลานดาวถือป้ายไฟคำว่า ‘ทาสรักของชั้นคนเดียว’ ไว้เหนือหัว ภาพนั้นทำให้อาทิตย์ยิ้มออกมาจนเห็นฟันสีขาวเรียงตัวสวย ลานดาวก็ยังเป็นลานดาวที่น่ารักเสมอต้นเสมอปลาย

ขณะที่คนถือป้ายไฟอยู่ไกลๆ แต่ก็เห็นได้ว่าแฟนหนุ่มกำลังยิ้มให้รีบโบกไม้โบกมือตอบกลับ แม้รอยยิ้มของเขาเป็นที่ต้องการของสาว ๆ

หลายล้านคนทั่วโลก แต่เธอคือเจ้าของหนึ่งเดียว มันเป็นความภูมิใจเล็กๆ ที่ทำให้ล้านดาวยอมอดทนทุกอย่างเพื่อแลกกับการเป็นแฟนคลับๆ มันไม่ใช่ความอดทนที่เกินเลยขีดจำกัด แต่มันเป็นความเต็มใจ ความเข้าใจ ความสุขที่เห็นเขาเป็นที่รักของแฟนคลับ มันทำให้ล้านดาวยอมที่จะเป็นจุดเล็กๆ ในชีวิตของเขา เป็นแฟนคลับ เป็นอะไรก็ได้ที่ทำให้พระอาทิตย์ดวงนี้ได้ฉายแสง เธอขอเป็นแค่ดวงดาวที่อยู่บนผืนฟ้าเดียวกับเขาก็พอ

อาทิตย์เดินไปขึ้นรถตู้พร้อมกับความอึดอ้อมใจของบรรดาแฟนคลับที่ได้เห็นหน้าหล่อๆ ของสามมีโม วันนี้เมียมโนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าชั้นหล่อมาก แจกยิ้มให้กับทุกคนเหมือนนางนงนุชส่งท้ายปี

พอขึ้นบนรถได้ พี่ใจดี ผู้จัดการส่วนตัว้วยสามสิบห้ายังต้องเอ่ยปากถาม

“อารมณ์ดีอะไรอะชั้น ตอนนั่งอยู่บนเครื่องยังเห็นหน้าบึ้งๆ อยู่เลย พี่คิดว่าเหนื่อยเลยไม่กล้าถาม” พี่ใจดี สาวมาดมันที่ดูเลทุทุเรื่องให้อาทิตย์ถามอย่างอยากรู้

“ไม่มีอะไร เห็นแฟนมารัก็ดีใจ”

“แฟน หมายถึงแฟนคนไหนจะชั้น” ใจดีถามแล้วก็ได้รับคำตอบเป็นรอยยิ้มเล็กๆ ใจดีรู้ว่าอาทิตย์หมายถึงใคร แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะพูดออกมา “แฟนคลับเยอะขึ้นนะพี่ว่า ตั้งแต่ไปเล่นละครจีน ตลาดที่นั่นเขาใหญ่จริงๆ ต่อไปชั้นก็จะมีชื่อเสียงขึ้นอีกเยอะ” พี่ใจดีพูดอย่างมีความสุข เธอไม่ได้ห่วงแค่เรื่องค่านายหน้า แต่รักอาทิตย์เหมือนน้องชายจริงๆ

ขณะที่อาทิตย์มองโทรศัพท์มือถือ ในแอปไลน์ ตอนแรกลานดาวบอกว่าไม่มารับนะ ตอนนั้นเขาหงุดหงิดเลยไม่ตอบไลน์กลับไป ที่พี่ใจดีเห็นหน้าบึ้งๆ ไม่ใช่เหนื่อย แต่เขาอยากเห็นหน้าลานดาวมากกว่า

หน้าแป้นๆ ยิ้มที่เห็นฟันสีขาวราวไข่มุก เป็นใบหน้าที่เขาคุ่นตา
มากกว่าสิบปีตั้งแต่อายุสิบห้าจนถึงตอนนี้ยี่สิบสี่ ริมฝีปากหยักสี่สัด
โค้งเป็นรอยยิ้ม มองออกไปนอกหน้าต่าง ป่านี่ลานดาวคงกำลังนั่ง
รถแท็กซี่ตามหลังเขามา

เพราะว่าเขาเป็นดาราทำให้เปิดตัวลานดาวไม่ได้ ทุกครั้งที่เขา
เดินทางกลับมาจากต่างประเทศ ลานดาวจะนั่งแท็กซี่ตามหลัง แล้ว
ค่อยไปเจอกันที่คอนโดฯ ของเขาย่านพระรามสาม

รถตู้เล็กๆ เข้าไปจอดที่หน้าคอนโดฯ ประตูเลื่อนเปิดอัตโนมัติ
อาทิตย์ก้าวลงมาพร้อมกับพี่ใจดีก้าวตามมาด้วย

“ซัน พรุ่งนี้มีงานแถลงข่าวละครตอนเที่ยงนะ พี่จะมารับตอน
สิบโมง”

“ครับ”

“งั้นพี่ไปละ ซันพักผ่อนนะ”

อาทิตย์ยิ้มให้เล็กน้อยก่อนหมุนตัวเดินไปเข้าลิฟต์ส่วนตัวขึ้นไป
ที่ห้องพัก พอเข้าห้องพักได้ เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ทำงานตามระบบเซนเซอร์
จับความร้อนของร่างกายก็ทำงาน ร่างสูงโปร่งเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบน้ำแร่
ขึ้นมาดื่ม แล้วนั่งหลับตาอยู่ที่โซฟา

รอเวลาให้ลานดาวมาถึง ปกติจะตามมาถึงในสามสิบนาที

แต่ว่าเขารอจนเกือบห้าสิบนาทีก็ไม่มา อาทิตย์เลยกดโทรศัพท์หา
ด้วยความเป็นห่วง แต่ว่าเสียงโทรศัพท์เหมือนดังอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล เขา
เดินไปที่หน้าประตู คอนโดฯ ที่เขาอยู่ไม่ใช่ว่าใครจะเข้ามาได้เพราะเป็น
ระดับลักซ์วรี เขาพอจะเดาได้ว่าใครยืนอยู่หน้าห้อง

มือข้างหนึ่งของอาทิตย์ล้วงกระเป๋า มืออีกข้างถือโทรศัพท์ที่กำลัง
ต่อสายถึงสาวหน้าแป้น

ดี๊ด ดี๊ด

ผลัวะ

เสียงประตูเปิดเข้ามา พร้อมกับร่างเล็กๆ ของลานดาวที่หัว
ถุงผ้าลายมิกก็เฝ้าเข้ามาวางกองตรงประตู

“เฮ้อ หนัก” ลานดาววางกองถุงผ้าลงกับพื้นพรมพร้อมกับ
หอบแฮก หรูดเข่าลงกับพื้นอย่างหมดแรง แต่várองเท้าผ้าใบสีขาว
ยี่ห้ออาดิดาสที่อยู่ตรงหน้าทำให้เคลื่อนไหวสายตาขึ้นมอง

เท้ายังหล่อแบบนี้จะเป็นใครได้ สายตาของลานดาวเลื่อนขึ้นจาก
กางเกง ผ่านเสื้อสไตรล์สปอร์ตขึ้นไปจนถึงลำคอ คางแล้วก็ปาก ไปหยุด
ที่ดวงตาคู่คม

หล่อไปหมด หล่อทุกท่วงท่า อิริยาบถ

“ไม่เจอกันนานทำไมหล่อขึ้น” ลานดาวเพ้อออกมาพร้อมรอยยิ้ม

“แฟนกันเขาทักกันแบบนี้หรือ”

มีมือขาวๆ กลืนหอมสะอาดมาปาดที่มุมปาก ลานดาวมองตาม
ก็เห็นว่าอาทิตย์กำลังปาดน้ำลายที่มุมปากของเธอ เท่านั้นความอาย
ก็พุ่งเข้าใส่ไม่ยั้ง

“...”

“น้ำลายไหลทำไม”

“ซันหล่อน่ากิน”

“จริงหรือ”

“ฮ่าๆ พุดเล่นไป เห็นกลับมาเหนื่อยๆ”

“แกแดดแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร”

“แดดดะไร เราอายุเท่ากันนะ พุดเหมือนตัวซันแกว่าวิว
จูนแหละ”

อาทิตย์เลิกคิ้วสูงไม่ตอบ เธอยังใส ไม่ใช่เขาที่แกแดดหรือ
มือขาวสะอาดเอี่ยมไปบิบบี้แก้มแบนเล่นอิมหน้านั้นเบาๆ ทีหนึ่ง แต่
ลานดาวก็แสดงเก่ง ร้องโอดออกมา “เจ็บนะซัน มือหนักเป็นบ้า แก้มซ้า
พอดี”

“ข้าหรือ ไหนมาดูซิ” ไม่พูดเปล่า แต่มือแข็งแรงยังดึงร่างเล็กของลานดาวให้ลุกขึ้น แล้วผลักเข้าสู่อ้อมกอดด้วย

ลานดาวปลิวหิวเข้าไปในอ้อมกอดอุ่นๆ ที่มีกลิ่นหอมสะอาดของอาทิตย์ ดวงตาคู่สุกใสเบิกกว้างน้อยๆ ราวดวงตื่นเพราะไม่ทันตั้งตัว

“แก้มข้าหรือเปล่า ไหนมาดูซิ” อาทิตย์ถามเหมือนพูดกับตัวเอง ใช้มือเรียวยาวชาวสะอาดลูบแก้มใสเบาๆ ไปหน้าหล่อก็ก้มลงมาใกล้ ดวงตาสองคู่อยู่ในระยะประชิด ลานดาวแทบนับขนตาของอาทิตย์ได้เลย แต่ติดตรงที่ว่าเธอไม่มีสมาธิและแถมยังตัวสั้นอยู่ในอ้อมกอดของเขา

อาทิตย์กอดยืม ลูบแก้มเบาๆ ทำให้ลานดาวรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแมวเปอร์เซียน่ารักๆ กำลังถูกเจ้าของลูบหัว แต่ว่าเจ้าของไม่จูบปากแมวไซ้ไหม

จู่ๆ

“ฮ๊ะ ชัน”

ลานดาวตกใจที่จู่ๆ ปากหยักสีสดของคนตัวสูงกำลังจุมพิตลงมา ทุกอย่างรวดเร็วมากจนลานดาวมองตามไม่ทัน รู้อีกทีปากก็ถูกประกบปิดด้วยความร้อนชื้น

“อื้อ” ลานดาวครางประหวัง

อาทิตย์แทรกปลายลิ้นอุ่นจัดเข้าไปหยอกเอ็นด้วยความคิดถึงเกี่ยวกระหวัดจนพอใจจึงยอมปล่อยให้คนตัวเล็กออกเพราะกลัวว่าจะห้ามตัวเองไม่อยู่ เขาไม่อยากทำให้ลานดาวตกใจ แนนอนว่านี่ไม่ใช่จูบแรก

“หิว”

“ฮะ ว่าไรนะ” นิ่มนั้ใช้คำพูดที่เขาควรพูดหลังจากจูบไหม

“หิว ทำอะไรให้กินหน่อย”

อาทิตย์ปล่อยมือที่โอบรอบเอวคอดออก แล้วเดินไปหิ้งตัวลงนั่งที่โซฟา ลานดาวเขม่นมองด้วยความเหลือเชื่อ เขากลับไปนั่งชิล แต่กล้าซึ้นวีใช้งานเธอ แล้วเธอปฏิเสธไหม

แน่นอนว่าไม่

“มีปลาหูทอดของโปรดชั้น กับน้ำพริกกะปิ แยมต้มจืดเต้าหู้ หมูสับให้ด้วย”

ลานดาวเป็นคนทำอาหารอร่อยแบบที่เรียกว่ามีพรสวรรค์ ติดมือมาตั้งแต่เกิด ทำเมนูอย่างง่ายล้วนคล่องมือ แคไปลองชิมหรือ เปิดดูในยูทูปก็สามารถจดจำนำมาทำได้เลย นับเป็นข้อดีของสาวเป็น ที่อาทิตย์ชอบ

ทำอาหารอร่อย

อาทิตย์ยิ้มหลังจากชิมน้ำแกงต้มจืดเต้าหู้หมูสับไปคำหนึ่งก็ต้อง ชิมต่อ เขาไปทำงานที่เชียงใหม่สามเดือน กินแต่ผักแต่หญ้า เพราะ คนที่นั่นเขาชอบกินผักกัน เขากินผักได้แต่ไม่ใช่ทุกมื้อ พอสิ้นได้ ลิ้มรสชาติน้ำพริกกะปิก็ทำให้น้ำย่อยเริ่มทำงานคล่อง เขากินเรื่อยๆ อย่างไม่รู้ตัวว่าหมดจาน

“อร่อยใช่ไหม”

คนหล่อที่เคี้ยวอาหารอยู่เผยหน้าขึ้นยิ้มเล็กน้อย เรื่องนี้เขาอ่า ลานดาวไม่ได้ว่าไม่อร่อย เพราะเขากินรสชาติของลานดาวมานานและ กินหมดทุกครั้ง

“อืม”

ลานดาวยิ้ม “งั้นก็กินเยอะๆ ทำงานหนักมากใช่ไหม ดูหน้า อิดโรยไปนะ”

“หนักมาก ถ่ายติดกันทงวัน พักวันเดียว บางวันถ่ายตั้งแต่เช้า ยันค่ำ”

“งั้นกินเยอะๆ นะ เดี่ยวไปตักต้มจืดเพิ่มให้” ลานดาวเอาใจ แม้จะยังอายๆ ที่วันนี้แฟนหนุ่มมาแปลก พอเห็นหน้าก็จูบเลย ทุกครั้ง ไม่เคยเป็นแบบนี้ จะจูบจะหอมก็ยังมีสตอรี่ที่พอเข้าใจ หรือว่าเขาจะ

คิดถึงเธอมาก ลานดาวอ้อมยิ้มแล้วต้องสะดุ้ง

“วิว”

“หิม”

“คิดอะไรอยู่ ชั้นบอกว่าไม่ต้องตักต้มจืดเพิ่มแล้ว ชั้นอ้อมแล้ว”

อาทิตย์บอก

ขณะที่ลานดาวพยักหน้าเหวอๆ เดินไปรินน้ำให้แทน มือบาง
ยื่นแก้วไปตรงหน้า

อาทิตย์รับแก้วน้ำมาดื่ม พลังมองไปหน้าน่ารักของลานดาว
อีกฝ่ายเลิกงานแล้วต้องไปจ่ายตลาดเพื่อมาทำอาหารให้เขากิน จากนั้น
ก็หิ้วของพะรุงพะรังไปรับเขาที่สนามบิน เขามองไปที่ป้ายไฟที่ลานดาว
แบกไปมาด้วยความรู้สึกผิด

ในถุงผ้าใบใหญ่ที่เต็มไปด้วยของเขานั้น มีนาฬิกาที่ลานดาว
มาถึงห้องถึงได้ล้มหมดแรง

“คราวหลังไม่ต้องแบกป้ายไฟไปรอรับนะ”

“ทำไมล่ะ”

“บอกไม่ต้องทำก็ไม่ต้องทำ”

ลานดาวอยู่ปากใส่ “ป้ายไฟนั้นราคาแพงจะตาย เพิ่งใช้แค่ห้าครั้ง
ยังไม่คุ้มเลย”

“เท่าไร เดี่ยวจ่ายให้” อาทิตย์ลุกขึ้นเดินไปหยิบกระเป๋าสตางค์
แล้วยื่นให้ ลานดาวมองอย่างงุนงง

“อะไร”

“กระเป๋าสตางค์ไง รับไปสิ”

“ให้ทำไม จะให้สตางค์เหรอ ไม่เอาหรอกนะ”

“หยิบเอาเลย ออกไปได้เท่าไร ถ้าให้หยิบให้เองหยิบไม่ถูกหรอก”

“ไม่เอาหรอกนะ ชื่อของให้ชั้น วิวไม่เคยคิดเป็นตัวเงิน”

“ตกลงจะเอาหรือไม่เอา” อาทิตย์ทำหน้าที่ดู จะหยิบกระเป๋าสตางค์

เจ้าปัญหาคือน แต่ว่าลานดาวมือไวกว่าดึงกระเป๋ากลับมา

“เอาก็ได้” ลานดาวขมวดคิ้ว “ช่วงนี้ต้องใช้เงินเยอะด้วย หมดค่าแท็กซี่นั่งตามชั้นทีละหลายร้อย งั้นขอเช็คบิลคืนนะ”

อาทิศย์พยักหน้า ไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ เขาจำได้ว่าเขาใส่เงินติดกระเป๋าไว้ราวๆ หนึ่งหมื่นบาท ดวงตาเรียวยาคมไม่ได้สนใจมองว่าแฟนสาวจะหยิบเท่าไร อาทิศย์เอาส้อมจิ้มแตงโมเข้าปาก

เวลานี้สิ่งที่ทำให้เขามีความสุขคือการได้มองหน้าใสๆ ของลานดาว เขาเห็นเธอหยิบเงินออกมานับดู หยิบแล้วคืน คืนแล้วหยิบออกมาใหม่เหมือนไม่แน่ใจ ริมฝีปากหยักเลยขยับเป็นรอยยิ้มฆ่าเผ้ามองการกระทำของแฟนสาวด้วยสายตาเอ็นดู

“ขอห้าพันนะ”

อาทิศย์พยักหน้าง่ายๆ เหมือนเดิม ลานดาวเลยยกย้ายถ่ายเทเงินของแฟนหนุ่มมาที่กระเป๋าตัวเอง จากนั้นก็จัดแจงรินน้ำเพิ่มให้อีกแก้ว

“ต้องบริการป้าหน่อย ต้องการอะไรอีกบอกหนูได้นะคะ”

“ถ้าอยากได้อีกจะบริการจริงหรือ”

“จริงสิคะ”

ตอนที่ลานดาวถามนั้น ไม่ทันเห็นแววตาเจ้าเล่ห์ของแฟนหนุ่มว่าเป็นประกายระยิบระยับขนาดไหน ลานดาวจิกยิ้มหวานอย่างรอคอยคำตอบ

ทว่าคำตอบไร้ซึ่งสัมผัสเสียงแต่เป็นการกระทำ อาทิศย์เอานิ้วจิ้มแก้มตัวเอง แล้วพยักพยิต ลานดาวค่อยๆ หุบยิ้มลงทีละนิด เมื่อรู้สึกตัวว่าเสียรู้แฟนหนุ่ม

“หอมแก้มฉัน”

“ไม่หอมได้ไหม เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นแทน”

“ไม่ได้ เพราะวิวบอกว่าจะบริการเองนะ วิวต้องทำตามทีพุดสิ”

“แต่ว่า”

“ถ้าข้าจะให้จูบด้วยนะ”

ลานดาวตกใจหน้าซีดเผือด รีบพยักหน้าตกลงก่อนที่จะถูกแฟนหนุ่มแบล็กเมลล์ไปมากกว่านี้ ลานดาวยื่นหน้าเข้าไปใกล้แล้วจูบที่แก้มของแฟนหนุ่มอย่างรวดเร็ว จนคนถูกจูบแทบไม่ทันตั้งตัว แต่ว่าดีที่อาทิตย์ตั้งรับไว้แล้ว เขารู้ว่าลานดาวจะทำลูกไม้กับเขาแน่ มือชาวสะอาดคว่าบ่าบอบบางไว้แล้วตริ้งให้สายตายุ่งระดับเดียวกับเขา

ลานดาวประสานสายตาดูหนึ่ง รู้ตัวอีกทีก็ถูกแฟนหนุ่มกดจูบที่ก้นปอกนม ลานดาวสมองบวมหน้า เพราะวันนี้ถูกเขาจูบสองครั้งซ้อน และแต่ละครั้งก็เป็นจูบที่มีเมฆาชวนลุ่มหลง

ลานดาวผละออกมา แล้วรีบก้มหน้างูตไบหน้าแดงกำ อาทิตย์ยิ้มขำ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู ที่หน้าเฟซบุ๊กของเขา มีแฟนฯ ชาวจีนมาคอมเมนต์ภาพที่พีเจดีโพสต์ว่าเขา กลับถึงเมืองไทยอย่างปลอดภัยแล้ว

เขาเลยพิมพ์กลับไปในคอมเมนต์พร้อมกับสติ๊กเกอร์หัวใจ
“เซี่ยเซี่ยหนีเหม็น”

แค่นั้นแล้ววางโทรศัพท์ลง แต่ว่าข้อความเตือนในเฟซบุ๊กก็ขึ้นเตือนที่หน้าจอของลานดาวเหมือนกันเพราะพิมพ์คอมเมนต์เอาไว้ เมื่อก็เธอเห็นแฟนหนุ่มหยิบโทรศัพท์มากดอะไรยุกยิกเลยหยิบโทรศัพท์ตัวเองขึ้นมาดูบ้าง

เธอเข้าไปตามข้อความเตือนที่ขึ้นว่ามีเจ้าของโพสต์มาตอบ ชันเพ็งพิมพ์ตอบไปแค่ห้าวินาที แต่เชื่อไหมว่าคนกดไลก์เป็นร้อยแล้ว

แม่เจ้า

เขาทำได้ไง แต่เปล่าเลย เขาไม่ได้ทำอะไร แค่นั่งทำหน้าหล่อกๆ กินแตงโมอยู่ตรงหน้าเธอ ลานดาวท้อปากแล้วกดไลก์คอมเมนต์ของชันบ้าง

“ชันไปเรียนภาษาจีนตั้งแต่เมื่อไร”

“ไปเรียนมาหลายเดือนแล้ว ซี้เกียจใช้ล้าม” อาทิตย์ทำงานที่จีนได้สองปีแล้ว ในปีแรกเขาใช้ล้ามจึงเกิดปัญหา ดาราห่มเลยเลือกที่จะเรียนภาษาจีน

“เซี่ยเซี่ยหั้นเหมินนี่แปลว่าขอบคุณใช่ไหม”

“ใช่ แปลว่าขอบคุณพวกคุณ”

“แล้วถ้าฉันรักคุณล่ะพูดว่าไง”

“ไปเล่นตรงนู้นไป”

“ชั้นคนบ้า ถ้ามแก่นี้ก็ไม่บอก ที่ชั้นไม่รู้ว่่าต้นหอมไม่ใช่กุยช่าย วิวยังไม่ว่่าอะไรเลยนะ”

“...”

อาทิตย์มีสีหน้าขมขื่นเรื่อยๆ เรื่องเก่าตั้งแต่สมัยมัธยม ลานดาวก็ยังเอามาพูด เขาเสมองไปทางอื่นไม่พูดด้วย คนอยากคุยเรื่องอดีตก็เอามือมาเซยคางเขาให้หันไปมอง

ดูเอาเถอะ ทำเหมือนเขาเป็นเพื่อนเล่น คงมีแต่ลานดาวคนเดียวที่ทำกับเขาแบบนี้ อาทิตย์บ่นหน้าขมแกล้งเป็นหน้าออก

“เพื่อนเล่นเทรอ”

“ไม่ใช่เพื่อน แต่เป็นแฟนวี”

คำพูดแค่นี้ทำให้ดาราห่มยิ้มออก ลานดาวเห็นว่าแฟนห่มเล็กเก๊กขมเลยยิ้มตาวานใส่ “แต่เรื่องที่ชั้นบอกว่าขนมกุยช่ายใส่ต้นหอมนี่มันฝังใจวิวจริงๆ นะ นึกที่ไรขำทุกที”

แต่คนที่ไม่ขำด้วยคืออาทิตย์ เขาลุกจากโต๊ะกินข้าวแกล้งไปหยิบรีโมตมากดทีวี ลานดาวเห็นก็เดินตามไปนั่งข้างๆ แล้วยื่นหน้าแบ่นๆ เข้าไป

“ตอนนั้นใครนะที่ภูมิใจนำเสนอสุดๆ บอกว่าเอาขนมมาฝากวิวกุยช่ายใส่ต้นหอม ชั้นเก่งทุกอย่าง แต่แยกคะหน้า ตั้งโอ้ ต้นหอม กุยช่ายไม่ออก”

“เรื่องนั้นไม่เห็นจำเป็นเลยนี่นา” คนอวดรททไม่ไหวหันมาตอบเสียงเรียบ ก่อนหันไปดูทีวี “เรื่องอาหารก็มีวิวคอยทำให้ เพราะฉะนั้นเรื่องผักก็ควรเป็นหน้าที่ของคนทำอาหาร ไม่ใช่คนกินอาหาร”

ลานดาวเบิกตากว้างมองคนพูด “ตอบแบบนี้ก็ได้หรือ กำป๋ั้นทุบดินอะ”

“แล้วไงล่ะ”

“แต่ยังงี้ก็ขำอยู่ดี” ลานดาวเห่ไม่เลิก ยื่นหน้าเข้าไปใกล้แล้วยิ้มตาหวาน

ตอนนั้นหลังจากเรื่องของวันใสจบไป ใกล้วันปีใหม่ คุณครูก็บอกให้นักเรียนทุกคนนำขนมมาร่วมงานเลี้ยงปีใหม่ โดยให้นำขนมที่ชอบมาแบ่งเพื่อน ตอนนั้นเธอนำน้ำเต้าหู้กับปาห่องโก๋ไปแบ่ง ส่วนอาทิศย์นำขนมแพงๆ มามากมายหลายถุง มีทั้งคุกกี้ เค้ก ไอศกรีม แต่ที่พีคในพีคคือเมื่อครูถามว่าอาทิศย์ชอบขนมอะไร

เพื่อนๆ ทุกคนตั้งตารอฟัง เพราะนานๆ จะได้ยินเสียงอาทิศย์พูด

“ขนมกุยช่ายไส้ผักครับ ผมชอบต้นหอมที่ใส่ทำไส้”

ตอนนั้นทุกคนยื่นฟังเฉยๆ เพราะบางคนก็ไม่ว่าจริงๆ แล้วไส้ผักที่ว่านั่นคือผักชนิดใดกันแน่ แต่คนที่รู้จริงคือคุณครู

“นั่นไม่ใช่ต้นหอมนะจ๊ะอาทิศย์ แต่เป็นต้นกุยช่ายต่างหาก”

เด็กชายอาทิศย์หน้าเหวอ เขายิ้มบางๆ “ผมล้อเล่นนะครับ ผมอยากรู้ว่าคุณครูจะทราบไหม”

“ครูต้องทราบสิจ๊ะ ตกกลางว้าครูใช่ไหม”

“อ้าครับ ผมรู้อยู่แล้วว่ามันคือต้นกุยช่าย”

คุณครูไม่ได้เข้าชื้ออะไรอีก เพราะงานปีใหม่กำลังดำเนินไปอย่างสนุกสนาน คนอื่นๆ กำลังรอกินขนมที่คุณครูกำลังจะแจกจ่าย แต่มีคนหนึ่งที่ไม่ได้สนใจขนม

ลานดาวเดินไปยื่นหน้าถาม “อาทิศย์ไม่ได้อ้าครูแต่ทำไมรู้จริงๆ

มากกว่า”

“ฉันอำคุณครู” อาทิตย์ยังยืนยัน “แล้วเธอมายุ่งอะไรด้วย”

“ก็ฉันไม่เชื่อเธอไง คนอย่างเธอไม่อำเล่นหรอก นอกจากแถไป เพราะไม่ยอมให้ใครหัวเราะมากกว่า” ลานดาวพูดอย่างรู้ในสัจจะอาทิตย์ดี เขาไม่ชอบให้ใครหัวเราะ ช่างวางอำนาจเสียจริง

อาทิตย์มองหน้าเด็กสาวที่แก้มยู่ยงน่าหยิก ปกติทุกคนเชื่อที่เขาพูด มีแต่ยายเด็กนี่คนเดียวที่ไม่เชื่อ แถมรู้ว่าเขาแถจริงๆ

“ถ้าฉันแถจริงแล้วเธอจะทำอะไรฉัน”

“ฉันก็จะเก็บไว้ล้อเธอยันลูกบวชไงล่ะ” อาทิตย์ทำหน้าเหลือเชื่อ เด็กคนนี่ (ซึ่งอายุเท่ากัน) คิดอะไรของเขากันนะ เขารำคาญไม่ตอบ แล้วเดินหนี ใครจะอยู่เจอเธอถึงตอนนั้นกัน จบมัธยมสามก็แยกย้ายตัวใครตัวมันแล้ว

กลับมาปัจจุบัน ซึ่งก็ยังคบกันอยู่และกลายเป็นแฟนกันแล้วด้วย

“วิวจะเลิกล้อเรื่องนี้เมื่อไร ขอซื้อได้ไหม” อาทิตย์แกล้งถาม อีกฝ่ายส่ายหน้า

“ไม่ขายค่ะ” เพราะลานดาวคิดว่าคงจะล้อไปไม่มีกำหนด

“วิว” อาทิตย์เรียกเสียงขรึม แต่แวตเจ้าเล่ห์ “จำได้ไหม วิวบอกว่าจะล้อชัณย์ลูกบวช ตอนนั้นคิดอะไร อยากเป็นแม่ของลูกชัณ ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วใช่ไหม”

ลานดาวแก้มแดงจัด นับวันชัณก็ยิ่งพูดจาห้ามที่ขึ้นทุกที เขาเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไรนะ แต่คนชินไม่ยอมมถูกต้อนจนมุม

“บ๊าลิ นั่นเพิ่งมอสามเองนะ จะคิดเรื่องมีลูกได้ไง ก็แค่พูดไปเรื่อยเท่านั้น” ลานดาวตอบแล้วหันหน้าหนี

“แต่ชัณว่าวิวไม่ได้พูดไปเรื่อย แต่วิวคิดจริง อยากเป็นของชัณ ตั้งแต่ตอนนั้นมากกว่า”

“ไม่ใช่สักหน่อย ฟังที่พูดกันบ้างว่าตอนนั้นอยู่แค่สาม”

“อย่าเขินลี หันมามองหน้ากัน”

คนถูกเซยคางให้หันมาพยายามหันหน้าหนีแต่ก็ถูกมือขาวๆ บังคับมาจนได้ ลานดาวสบเข้ากับดวงตาคมก็ต้องรีบหลบตาต่ำ ทำไม่ ดวงตาของเขาดูวูบวาบเหมือนมีบางอย่างวิ้งวนอยู่

“ชั้น วิไม่เล่นนะ”

อาทิตย์หัวเราะ “เล่นอะไรละ แค่มองหน้าเท่านั้นเอง”

พอได้ยินคำพูดว่าแค่มองหน้า ลานดาวเลยเงยหน้าขึ้นมอง ตอนนั้นแววตาดำมืดหายไปแล้วเหลือแต่แววตาจ๋าๆ เหมือนคนเดิม ที่เธอรู้จัก

“กอดหน่อย เหนื่อยงานมาก” พูดจบร่างของลานดาวก็ถูกดึงให้เข้าไปซุกอกอุ่น

ลานดาวไม่ขยับตัวหนี ทุกครั้งที่แฟนหนุ่มกลับมาจากต่างประเทศ ก็จะกอดเธอแบบนี้เสมอ ลานดาวรู้ว่าเขาเหนื่อย และเธอเองก็พอใจที่จะถูกเขากอด ถ้ามันจะช่วยทำให้แฟนหนุ่มหายเหนื่อยได้

ลานดาวเงยหน้าขึ้นไปก็เห็นปลายคางขาวๆ มองขึ้นไปอีกก็เห็นว่า ดวงตาของเขาปิดสนิท สงสัยจะเหนื่อยมาก ลานดาวเลยนั่งเงิบๆ ไม่พูดอะไร แต่ก็เปลี่ยนท่าทางจับเขาเอนลงกับพนักโซฟา

นานเกือบครึ่งชั่วโมง ลานดาวที่นั่งเฝ้าอยู่เหลือบมองนาฬิกาที่ผนัง ตอนนี้เป็นเวลาห้าทุ่มแล้ว พຽງนี้เธอต้องไปทำงานแต่เช้า ลานดาวค่อยๆ ลุกจากโซฟาอย่างเงิบกริบ ทว่าต้องสะดุ้งเมื่อข้อศอกถูกคว้าไว้ ด้วยแขนยาวของคนที่เธอคิดว่าหลับอยู่

อาทิตย์ขยับตัวเปิดเปลือกตาขึ้นมา “วิวจะไปไหน”

“วิวต้องกลับบ้านแล้ว นีมันห้าทุ่ม แม่รออยู่ เดียวแม่จะว่า”

อาทิตย์พยักหน้าเบาๆ “รอห้านาที ขอล้างหน้าหน่อย”

อาทิตย์บอกแล้วเดินไปห้องน้ำ เขาล้างหน้าให้สดชื่นแล้วเดินไป

หยิบกัญแจรด ระหว่างนั้นลานดาวก็ยื่นยิ้มรอตที่หน้าประตูแล้ว

“เหมือนเดิมนะ วิวนั่งแท็กซี่ไปก่อน จะได้ไม่มีใครสังเกตเห็น”
ลานดาวบอกแล้ววิ่งเข้าลิฟต์ไป

อาทิตย์ยืนรออยู่ที่เดิมครู่หนึ่ง ทุกครั้งก็เป็นแบบนี้ ลานดาว
นั่งแท็กซี่กลับบ้านของเขาขับรถตามไป มันควรจะชิน แต่เชื่อไหมว่าเขา
ไม่เคยทำใจให้ชินได้เลย เขาเป็นห่วงลานดาวทุกครั้ง กลัวว่าจะได้รับ
อันตรายไปต่างๆ นานา เขาอยากทำหน้าที่แฟนให้ดีกว่านี้

อาทิตย์หลับตาถอนใจ เขาไม่ได้ขาดแคลนเงินทอง แต่ว่าเมื่อมา
ยืนอยู่จุดนี้เขาก็ต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ “ขอโทษนะวิว ชันอาจไม่ใช่
แฟนที่ดีของวิว”

อาทิตย์เดินออกไปหลังจากกะเวลาให้ห่างพอสมควร

บ้านสองชั้นกลางเก่ากลางใหม่ของลานดาว อาทิตย์มาหลายครั้งแล้ว และทุกครั้งก็ให้ความรู้สึกเหมือนเดิมคืออบอุ่น อยู่แล้วสบายใจ แค่เปิดประตูรั้วเข้าไป มารดาของลานดาวก็ยิ้มกว้างรอ

“เป็นยังไงบ้างซัน เหนื่อยไหมลูก”

“คุณแม่สวัสดิ์ดีครับ”

“ไหว้พระเถอะจะ รีบเข้าบ้านก่อนเถอะ” ถึงแม้อาทิตย์จะสวมหมวกเพื่ออำพรางใบหน้า แต่ว่ารุ่งฤติกียังจดเป็นห่วงไม่ได้ รีบรื้อหลังแฟนของลูกสาวให้เข้าบ้าน นางไม่อยากจะให้ใครเห็นว่าดารานุ่มมาที่บ้านนี้

อาทิตย์รักมารดาของลานดาวมากเหมือนเป็นแม่ของตัวเอง รุ่งฤติเป็นห่วงเขาพอๆ กับลานดาวลูกสาวนาง ดูอย่างเรื่องนี้ก็คอยห่วงสวัสดิภาพให้เขา

“วิวมาถึงแล้วใช่ไหมครับ”

“ถึงได้สักพักแล้วจะ ขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ซันนั่งรอก่อนสิ”

อาทิตย์เดินไปนั่งที่โซฟา มันเป็นโซฟาที่เขานั่งประจำ ทุกอย่างในบ้านหลังนี้เขาคุ่นเคยเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะคนหรือสิ่งของ มาแล้วให้ความอบอุ่นเหมือนเป็นบ้านหลังที่สอง

หลังจากบิดามารดาของเขาเสียชีวิตเพราะเครื่องบินตกที่อินโดนีเซีย เขาตอนนั้นที่อายุเพียงสิบห้าปีก็อยู่กับคุณปู่คุณย่านับแต่นั้น แต่ว่าทั้งสองก็ต้องดูแลบริหารจัดการมากมาย ไม่มีเวลาดูแลหลานชายเพียงคนเดียว เขาถูกน้ำสุ ญาติห่างๆ ของมารดาเลี้ยงมา นำจะตอนมัธยมสามได้ละมั้ง ตอนที่เขาย้ายโรงเรียนแล้วไปเจอกับลานดาวนั้นแหละ

“คุณแม่ไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนผมก็ได้ นะครับ ผมนั่งรอคนเดียวได้”

“งั้นไม่ต้องเกรงใจนะ ทำตัวตามสบายเหมือนเป็นบ้านของฉันเลย”

“ขอบคุณครับ” อาทิตย์บอกลแล้วเรียกรุ่งฤดีไว้อีกครั้ง “คุณแม่ครับ ผมมีซองจากจีนมาฝากด้วยครับ คุณแม่รอสักครู่” อาทิตย์เดินกลับไปเปิดหลังรถ เขาหยิบถุงกระดาษอย่างดีออกมาสองถุง

“ของคุณแม่ครับ”

“อะไรกันจ๊ะ” รุ่งฤดีเลิกคิ้วถาม

“ดอกหอมหมื่นลี้กับชาอู่หลงครับ เห็นวิวบอกว่าคุณแม่โอบอ้อมๆ ผมก็เลยซื้อดอกหอมหมื่นลี้มาฝากครับ คุณแม่ต้มน้ำแล้วชงดื่มได้เลยนะครับ หรือว่าจะดื่มคู่กับชาอู่หลงนี้ก็ได้อีกครับ จะช่วยให้คอชุ่มชื่นชื่นสดอาการไอ”

“โอ้ ชั้นลำบากต้องซื้อมาให้แม่”

“ไม่ลำบากเลยครับ”

รุ่งฤดีมองแฟนหนุ่มของลูกสาวด้วยแวตาดำเอ็นดู “ขอบใจมากนะจ๊ะ”

“ครับ” อาทิตย์ยิ้มตอบ เขาบอกแล้วว่าคนในบ้านหลังนี้เหมือนเป็นครอบครัวของเขไปอีกครอบครัวหนึ่ง รุ่งฤดีเอาถุงของฝากไปเก็บในครัวแล้วก็เดินขึ้นบ้าน สวนกันพอดีกับลูกสาวที่ใส่ชุดนอนลายมิกกี้เมาส์เดินลงมา

“แม่คะ ชั้นมาแล้วใช่ไหม” เพราะได้ยินเสียงรถจอดเลยถามมารดาให้แน่ใจ

“รออยู่ที่ห้องรับแขกนะจ๊ะ วิวอยู่กับชั้นนะ แม่จะขึ้นไปนอนก่อน”

“คะแม่ วิวคุยกับชั้นไม่นานแต่ียวจะขึ้นไปนอนเหมือนกันคะ”

เพราะลูกสาวไม่เคยทำตัวเหลวไหล รุ่งฤดีจึงวางใจให้หนุ่มสาวอยู่กันตามลำพัง แม้ว่าลานดาวจะเป็นแฟนกับอาทิตย์ซึ่งเป็นดาราดัง แต่ว่าก็ไม่เคยทำตัวนอกกลุ่มนอกรทาง นางภูมิใจกับลูกสาวคนนี้นั้นมากที่สุด

“ชั้นรอนานไหม”

“ไม่นานหรอก วิวนั่งรถแท็กซี่มาคนเดียวกลัวไหม อยากได้รถ

ไว้ใช้สักคืนไหม”

“ไม่อยากจะ นิ่งแท้กซี้กึ่สบายดี” ลานดาวเดินไปนั่งข้างๆ หยิบหมอนอิงมากอดแล้วเท้าคางพุด

ท่าทางน่าเอ็นดูของแฟนสาวทำให้อาติศย์อยากดึงมานั่งตักแล้วกดจูบลงไปให้หายมันเขี้ยว เขาต้องแก้งทำหน้ารำคาญเพื่อกลบเกลื่อนความต้องการโกล้ซิดนี้ลง

“อยากได้รุ่นไหน”

“ไม่อยากจะนอน อยากเก็บเงินไว้ก่อน มีรถก็ต้องเสียค่าน้ำมันอีกสิ้นเปลือง”

“จะเท่าไรกัน ถ้าเงินไม่พอใช้กับออกซัน”

“ต้องขอทุกเดือน วิวไม่เอาด้วยหรอก อีกอย่างถึงมีรถก็ต้องยุ่งยากตื่นแต่เช้า ลูชั่นบีทีเอสก็ไม่ได้ รถไม่ติดด้วย หรือว่าถ้าสายมากๆ ก็นั่งวิน สะดวกดี”

“อันตราย นั่งวินบ่อยเหรอ” นี่เขาไม่รู้เรื่องของแฟนสาวเลย

ลานดาวเห็นหน้ายุ่งๆ ของคนหล่อแล้วกลืนน้ำลาย ทุกครั้งที่เธอต้องนั่งซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ เขาจะเป็นห่วงมาก เป็นห่วงพอๆ กับนั่งแท้กซี้กึ่ตัวเอง

“ไม่บ่อยหรอก นานๆ ที ว่าแต่ซันแกะะ ไม่เหน้อยเหรอ กลับบ้านได้แล้ว”

ที่จริงคนที่เหน้อยคือเธอ แต่ว่าจะออกไปไกลไปตรงๆ เดี่ยวถุกงอน

“เหน้อย ง่วงมาก นอนด้วยได้ไหม”

ลานดาวอ้าปากค้าง ตาเบิกกว้าง “นะ นอนด้วย แม่จะว่านะ”

“ว่าอะไร ซันจะนอนโซฟาห้องรับแขก”

ลานดาวร้องอ้าว หน้าเหลอหลาคิดว่าเขาจะนอนที่ห้องด้วย

“อ้าวเหรอ”

“พรงนี้วันทำงาน วิวต้องไปทำงานแต่เช้า ไปนอนแกะะ”

“แล้วชั้นละ ชั้นจะนอนตรงนี่จริงๆ เหรอ ไม่มีแอร์นะ”

อาทิตยย์มเล็กน้อย เขาเดินไปเปิดพัดลมเบอร์แรงสุด แล้วกลับมา
ขยับหมอนอิงให้ไปอยู่ตรงหัว แล้วหันมายิ้มให้คนที่นั่งมองงๆ

“เปิดพัดลมก็นอนได้แล้ว บ้านวิวก็ไม่ค่อยร้อน ชั้นนอนได้”

“นอนได้แน่นอน”

“นอนบนโซฟาบ้านวิวดีกว่าขับรถกลับทั้งที่ง่วงๆ หรือว่าวิวอยากให้
ชั้นขับรถกลับ” ไม่พูดเปล่าแต่ยังหาวิธีอีกด้วย

ลานดาวก้มหน้าครุ่นคิด “นอนที่นี้เถอะ วิวกลัวจะขับรถไม่ถึงบ้าน
จะไปเสียเข้าที่ไหนเสียก่อน”

ลานดาวยอมให้แฟนหนุ่มนอนค้างที่บ้าน เธอมองจนอาทิตยย์
เอนตัวหลับ จึงถอนสายตาแล้วเดินขึ้นบ้านไป มีวายที่จ๊ะหันมามอง
อีกครั้งว่าแฟนหนุ่มจะนอนได้จริงหรือเปล่า เพราะเป็นครั้งแรกเลยนะ
ที่ชั้นนอนที่บ้านของเธอ

เขาคงเหนื่อยมากถึงได้เอ่ยปากขอนอนที่นี้ ปกติถ้าไม่เพื่อยจริงๆ
ชั้นจะไม่นอนค้างเด็ดขาด เขาไม่ใช่คนที่ขอขอความช่วยเหลือจากใคร
เขาไม่ทำตัวเป็นภาระ แต่จะหาทางทำทุกอย่างด้วยตัวเอง เหมือนที่เขา
ไปเป็นดารา เขาไม่ได้ลำบากเรื่องเงินเลย แต่เขารู้สึกว่าครอบครัว
ไม่มีใครต้องการเขา นั่นจึงเป็นเหตุผลให้เขาออกไปทำงานตัวเอง

ใช่แล้ว ปู่กับย่าของเขาไม่ต้องการหลานชายเพียงคนเดียวคนนี้

ลานดาวคิดแล้วก็เดินกลับไปดูแฟนหนุ่มอีกครั้ง ใบหน้าหล่อเหลา
ที่ชอบทำเยนชา เครื่องขีมิผิดกับอายุจริง เวลานี้หลับสนิทเหมือนไม่มี
ปมในใจ เขาไม่ควรโดดเดี่ยวแบบนี้เลย

๖๖สงอาทิตยย์ยามเข้าสาดแสงอบอุ่นลงมา ลานดาวออกจากบ้าน
กำลังรอขึ้นรถไฟฟ้าไปทำงาน ตอนตีสี่เธอลงมาช่วยมารดาเตรียม
อุปกรณ์ขายน้ำเต้าหู้ และเพราะอยากรีบลงมาดูคนที่มาอาศัยนอน

ว่ากลับสนิทหรือไม่ แต่ลงมาก็ไม่เห็นเงาร่างของอาทิตย์แล้ว

เขาคงกลับบ้านไปแล้ว เธอโทร.ไปถามเขาเมื่อเช้านี้พบว่านอกจากเขาจะถึงคอนโดฯ อย่างปลอดภัยดี เข้านี้เขาก็ออกไปวิ่งที่สวนสาธารณะใกล้ๆ คอนโดฯ อีกด้วย เขาบอกว่าต้องเตรียมตัวไปให้สัมภาษณ์นักข่าวเพื่อโปรโมตละครที่ใกล้จะออนแอร์เลยต้องฝึกเพิ่ม

ลานดาวจึงไปทำงานได้อย่างสบายใจ เมื่อมาถึงที่ทำงาน พี่ต้นเตยก็มอบหมายงานมาให้หอบใหญ่

“วิวจ๊ะ ช่วยตรวจสอบยอดหนี้พวกนี้ให้พี่ด้วยนะจ๊ะ มียอดหนี้จากลูกค้ารายไหนที่ยังไม่ชำระให้รวบรวมรายงานพี่ทันที” หัวใจหลักของธุรกิจอยู่ที่การขายก็จริง แต่การเรียกเก็บหนี้ก็สำคัญไปไม่น้อยกว่ากันเลย เพราะถ้าหากเรียกเก็บหนี้ไม่ได้ก็ทำให้บริษัทขาดสภาพคล่อง ไม่มีเงินมาหมุนเวียน

ลานดาวรู้ความสำคัญของเรื่องนี้ดีจึงรีบตั้งสมาธิทำงาน แต่สมาธิต้องแตกกระเจิงเมื่อชมัยพร เพื่อนสาวที่นั่งข้างๆ กันหันหน้ามาชวนคุยพร้อมกับเปิดภาพในทวิตเตอร์ให้ดู

“วิว เธอดูข่าวนี้สิ ใจละลายอะ เรื่องใหม่ของซันที่ไปโกอินเตอร์นะ เล่นคู่กับลี้ลี่ ดาราตัวแม่ของจีนเลยนะ ดูทีเซอร์สิ น่าดูมากอะ”

ลานดาวตาโต วางงานในมือลงแล้วยื่นหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ ด้วยความสนใจทันที รอยยิ้มหวานผุดขึ้นเมื่อเห็นหน้าหล่อๆ ของแฟนหนุ่ม ลานดาวยอมรับได้อย่างหนึ่งแล้วว่า เวลาที่เห็นซันเข้าฉากกับดาราทรงคนไหนเธอจะมองว่าเป็นงานเท่านั้น เธอไว้ใจ เชื่อใจซัน

ยิ่งเห็นเขาเล่นได้ดีฟิน เธอก็คิดว่าเขาสวมบทบาทได้ดี แทนที่จะคิดมากกว่าเขาจับจริงกับดาราทรงสวยๆ เหล่านั้น และครั้งนี้ซันก็สวมบทบาทนักธุรกิจหนุ่มที่ชอบเลขาฯ ของตัวเองได้อย่างดี บทจับนิ้วเดียวกับนางเอกกลางสระว่ายน้ำนั้นช่างสมจริง ดูแล้วอิน ฟินตาม

“โหย วิว หนูอยากเป็นนางเอกอะ อยากถูกบดขยี้ริมฝีปาก

แบบนี้ ตกลงนี่เขาจูบจริงใช่ไหม ทำไม่ได้อารมณ์มากเลยอะ ไม่รู้ว่
ชั้นจะเกิดของขึ้นกับนางเอกบ้างหรือเปล่านั้น” ชมัยพรพูดออกมาอย่าง
โจ่งครึม ทำให้ลานดาวทั้งตกใจทั้งปั้นหน้ายาก

“คงไม่หรรอกมั้ง”

“วิวไปรู้เขาเธออะ นางเอกก็ขาวโอโม่ หน้าตาก็น่ารักขนาดนั้น”

ลานดาวคิดถึงตัวเอง ชั้นก็ชอบจูบเธอเหมือนกัน แต่ว่าเขาของชั้น
บ้างหรือเปล่านั้น แต่ก็ไม่เคยเห็นเขามีท่าทางผิดปกติเลยนี่นา หรือว่
เธอไม่มีเสน่ห์พอจะทำให้เขานึกอยากกึ่งกึ่งกับเธอ

ลานดาวคิดแล้วหน้าแดง แต่ก็อดจะถามเพื่อนไม่ได้ “หุ้ย้า”

“หืม” คนที่กำลังนั่งดูทวิตเตอร์ขานรับในลำคอ ไม่ละลายตาจาก
ภาพที่เซอร์หน้าๆ นั้น

“วิวสวยไหม”

“อะ งามอะไร” ชมัยพรขำพริตตันที เมื่อเห็นเพื่อนจริงจังเลย
หยุดขำ “ถามทำไมอะ”

“ถามก็ตอบมาเหอะ”

“ก็น่ารักดี”

“แล้วมีเสน่ห์ไหม”

“อะไรของวิว” ชมัยพรทำเสียงรำคาญ แต่ก็อดมองเพื่อนซัดๆ
ไม่ได้ “มีเสน่ห์แบบไหนละ คำว่ามีเสน่ห์มีหลายแบบนะ เสน่ห์แบบน่ารักก็
ยิ้มหวาน คุยเก่ง หรือแบบเซ็กซี่ผู้ชายเห็นแล้วใจวิว”

“แบบนางเอกในทีเซอร์ละครอะ”

ชมัยพรได้ฟังยิ่งขำใหญ่ “ไม่เหมือนเลย นั่นเขาเซ็กซี่มากเลยนะ”
กอกัญญาตอบ แล้วหรีตามอง “อ้อ เข้าใจแล้ว กำลังเอาตัวเองไปเทียบกับ
ลิลี่นางเอกละครใช่ไหม วิวนี่คิดมากนะ ยังไงก็สู้ลิลี่ไม่ได้อยู่แล้ว”

หัวใจของลานดาวฟ่อแพบลงทันที ช่วยบอกที กอกัญญานี้เพื่อนเธอ
ใช่ไหม อะไรจะพูดตรงไปตรงมา กำปั้นทุบดินขนาดนี้

“หญ้า วิวไม่มีเสน่ห์เลยเธอ”

“วิว เธอมีเสน่ห์นะ แต่คนละอย่างกับลี้ลี้ วิวนะน่ารัก ยิ้มหวาน
มากๆ หญ้ายังชอบเวลาวิวยิ้มเลย”

ลานดาวพยักหน้าหงิกๆ เรื่องที่เธอยิ้มหวาน มีคนบอกเธอ
หลายคนแล้ว รวมทั้งซันก็เคยบอก นั่นแปลว่าซันคงชอบที่เธอเป็น
แบบนี้มากกว่า เธอไม่จำเป็นต้องเซ็กซี่ไปแข่งกับใคร ลานดาวเลิกคิด
อยากเซ็กซี่แล้วหันไปมองภาพในทีวีเตอร์ต่อ

มันเป็นภาพที่ทีมงานปล่อยที่เซอร์ออกมา เพราะละครจะออนแอร์
อีกสองอาทิตย์ และภาพที่ปล่อยก็เรียกความฟินจากแฟนๆ จนเลือดกำเดา
แทบไหลได้ ปากประกบปากแทบแน่น หัวเนีย เรียกว่าแซ่บมาก

“จูบจริงแน่ๆ วิวว่าใหม่ ดูหน้าซันลี้ ฟินมากอะ” ชมัยพรพูด

“ซันบอกว่ามีทั้งจูบจริงและมุมนกปล่อย” ลานดาวตอบ

ชมัยพรไม่แปลกใจที่ลานดาวพูดเหมือนรู้จริง เหมือนได้ฟังจาก
ปากอาทิตย์เอง เพราะกอหญ้ารู้ว่าลานดาวคือดิงตัวแม่ คงค้นหา
ข้อมูลทุกเรื่องของอาทิตย์มาหมดแล้ว เพราะขนาดอาทิตย์มีงานที่ไหน
ไปเมื่องนอกเมื่อไร ลานดาวก็รู้หมด เพราะฉะนั้นเรื่องจูบจริงจูบปลอม
คงไม่ยากเกินที่ดิงตัวแม่จะเสาะหาข้อมูล

แต่กอหญ้าคงไม่รู้ว่าข้อมูลที่ลานดาวได้มานั้น อาทิตย์บอกกับ
ลานดาวด้วยตัวเอง

“จูบจริงแต่ไม่เคยคิดอะไรมากไปกว่าเป็นงาน อีกอย่างต้อง
ให้เกียรติกับผู้หญิงด้วย ซันพยายามใช้มุมนกปล่อยช่วยให้มากที่สุด”

นั่นคือคำพูดของซันที่บอกเธอ ลานดาวคิดในใจ เธอเชื่อที่เขابอก
ไปไม่เชื่อว่าเขาพูดอะไรมาก็เชื่อหรอกนะ แต่ว่ากฎข้อแรกของการมีแฟนเป็น
Asian Star คือเชื่อใจ เพราะไม่อย่างนั้นคงไม่มีพระเอกหรือนางเอก
คนไหนมีแฟนหรือแต่งงานได้ถ้าหากไม่มีความเชื่อใจกัน

ลานดาวมองภาพตรงหน้าอีกครั้งด้วยความสนใจลึกลับก็เลือดลม

ร้อนฉ่า เพราะฉากที่ปล่อยมาเรื่อยๆ นั้นเล่นเปลือยกายในสระแล้ว
พัดจูปไปมายาวเกือบสองนาที เนื้อเรื่องเป็นอย่างไรนะ ชักอยากดูแล้ว
เธอมองภาพชั้นตอนที่จูปกับสี่สี่แล้วมันเอาตัวเองเป็นสี่สี่แทน

ลานดาวยิ้มเขิน

“เฮ้ย วิวทำไมจู่ๆ หน้าแดงอะ”

“เปล่าๆ ไม่มีอะไร” ลานดาวรีบปฏิเสธ “เนียแค่ดูตัวอย่าง
ก็ฟินแล้วเนอะหมู้ๆ เนื้อเรื่องเป็นยังไง ได้อ่านเรื่องย่อหรือยัง” ลานดาว
รีบเปลี่ยนเรื่อง

“อะ นี่ไง อ่านสิ” กอหมู้ๆที่ไม่รู้ว่าเพื่อนคิดเรื่อง 18+ อยู่ยื่น
เรื่องย่อในมือถือให้ดู

“ภาษาจีน วิวอ่านไม่ออก”

ชมัยพรทำหน้าที่เมีย “เหมือนกัน หมู้ๆก็อยากรู้เรื่องย่อแต่อ่าน
ไม่ออก ดูแค่ภาพไปก่อนแล้วกัน เนื้อเรื่องไวรัสมี่แปลไทยแล้วค่อยดู”

ลานดาวเลยพยักหน้าอย่างเสียดาย เพราะดูทีเซอร์แล้วก็มีฉาก
น่ารักอีกหลายฉาก ดูแล้วคงจะฟินไม่น้อย ต้องกลับไปถามชั้นแล้วละ
ว่าเรื่องย่อเป็นอย่างไร

“สองสาวคุยอะไรกัน พี่บอกว่าของานบายนี้ไง ไม่ได้ฟังกันหรือจ๊ะ”
พี่ต้นเตยเดินออกมาอละวาดจากห้องทำงาน ไม่รู้ติดเครื่องดักฟังไว้
ที่โต๊ะพวกเธอหรือเปล่า ถึงได้รู้ว่าตอนไหนพวกเธอแอบคุยกัน ยานแม่
มาลงแล้ว ลานดาวเลยหันกลับไปทำงานของตัวเองต่อ

แต่ก็ยังแอบส่งไลน์ไปหาแฟนหนุ่มสั้นๆ

ลานดาว : สติ๊กเกอร์รูปผู้หญิงกอดคอแฟนหนุ่ม มีคำว่าตั้งใจ
ทำงานนะคะ

ลานดาวกดส่งเสร็จแล้วก็ยิ้ม ชันเห็นแล้วคงมีกำลังใจทำงานนะ
ส่วนเธอก็ต้องทำงานเหมือนกัน

พากาติศย์กำลังนั่งแกลงข่าวอยู่ แต่รูปภาพสติ๊กเกอร์ที่ส่งเข้ามาทำให้ริมฝีปากหยักขยับเป็นรอยยิ้ม แล้วรีบปรับสีหน้าเป็นปกติอย่างรวดเร็วไม่ให้ใครเห็น

แต่ว่ารอยยิ้มนั้นบังเอิญว่าเขาเงยหน้าขึ้นมาตอนที่สบตากับคนที่นั่งให้สัมภาษณ์คู่กับเขาพอดี พอลลี พรพิลาศ คือนางเอกที่ช่องกำลังจับให้เป็นคู่จิ้นกับเขา เพราะเรื่องก่อนหน้านี้ที่เล่นด้วยกันปังมาก

“เรื่องนี้เล่นง่ายค่ะ ชันเขาส่งอารมณ์ให้พอลลีตลอด” พรพิลาศบอกแล้วยิ้มหวานให้

อาทิตย์ยิ้มเล็กน้อยกลับไป พรพิลาศน่ารัก เล่นละครเก่ง

“พอลลีเล่นเก่งมากครับ ไม่ว่าซีนยากแค่ไหนก็เล่นเทกเดียวผ่าน ผมเสียอีกต้องเล่นหลายเทก”

“ไม่จริงเลยค่ะ ชันเล่นเก่งจะตายไป” พรพิลาศบอกพร้อมยิ้มหวานให้นักข่าวแล้วส่งสายตาวาวๆ ให้อาทิตย์อย่างมีความหมาย

“สองคนนี้น่ารักจังเลยนะค่ะ” นักข่าวที่ยืนสัมภาษณ์อยู่พูดขึ้น “เคมีเข้ากันเข้ากัน เป็นแฟนกันจริงๆ เลยสิคะ พี่ๆ เซียร์”

พรพิลาศมองหน้าอาทิตย์แล้วยิ้มเล็กน้อยติดเขินๆ อาทิตย์เองก็ไม่ตอบอะไร เพราะอยากให้เกียรติฝ่ายหญิง เขาเลยพูดอย่างอื่นแทน

“ฝากละครเรื่อง ‘หวานใจ My Boss’ ด้วยนะครับ พวกเราสองคนตั้งใจเล่นกันมากๆ”

พรพิลาศเห็นว่าอาทิตย์ฝากงานกับนักข่าว เธอเลยฝากบ้าง

“ทุกวันจันทร์อังคารนะค่ะ ช่องสี่สิบค่ะ”

สองคนถูกจับให้ถ่ายภาพคู่กันอีกหลายรูป เพื่อนำไปลงตามสื่อต่างๆ เพราะทุกวันนี้การโปรโมตคือหัวใจสำคัญ ยิ่งโลกโซเชียลช่วยส่งต่อด้วยก็จะทำให้ละครเรื่องนั้นปังมากขึ้น

“ชัน พี่ว่านะคนชอบให้ชันจิ้นกับพอลลี ชันยอมให้เล่นข่าวไหม” พี่ใจดีเดินมากระซิบถามหลังจากเข้ามาในห้องแต่งตัวแล้ว

“ผมเคยบอกพีเจดีไปแล้วว่าไม่จำเป็นต้องดันผมด้วยการให้จิ้นกับนางเอกคนไหน เพราะว่านางเอกคนนั้นเขามีแฟนอยู่แล้ว เขาคงไม่สบายใจ”

“พี่ว่าคนที่ม่ีแฟนอยู่แล้วคือชั้นมากกว่า เท่าที่พี่รู้มา พอลลีโสด”

“พี่ก็รู้ว่าผมมีแฟนแล้วจะให้จิ้นกับพอลลีทำไม”

“มันเป็นงานนะจ๊ะชั้น”

“ผมให้พีเจดีเลือกว่าให้ผมทำงานด้วยเหมือนเดิมหรือว่าจะให้ผมไปทำงานที่จิ้นอย่างเดียว เพราะที่นั่นผมไม่ต้องจิ้นกับใคร ผมสบายใจ”

พีเจดีรีบยกมือห้าม เพราะนั่นแปลว่าอาชีพจะไปเซ็นสัญญา กับช่องที่นั่นแทน “พี่แค่เสนอเท่านั้น อย่าหงุดหงิดแรงแบบนี้สิจ๊ะ”

อาชีพยิ้มมุมปาก พีเจดีดูแลเขาดี แต่เสียอย่างเดียวยุโรป ผลประโยชน์ให้เขามากไปหน่อย แต่ว่าก็ยังคุยกันรู้เรื่องไม่ถึงกับแตกหัก

“วันนี้ผมมีงานอะไรอีกครับ”

“เพลงประกอบละครที่ชั้นร้องดังมากนะ มีรายการที่วียากให้ชั้นไปร้องเพลงโชว์ แล้วก็สัมภาษณ์เรื่องที่ชั้นไปโกอินเตอร์ที่จีน ชั้นจะรับงานนี้ไหม”

“ต้องโชว์ร้องเพลงด้วยใช่ไหมครับ”

“ใช่ ชั้นไหวไหม”

“ถ้าเขาต้องการก็ได้ครับ”

“ชั้นแปลว่าชั้นตกลง พี่จะได้ตอบรับเขา แล้วพี่จะบอกชั้นอีกทีนะว่าจะไปถ่ายรายการวันไหน” พีเจดีรีบจดบันทึกลงในสมุดจด อาชีพเห็นว่ามันเสร็จงานเร็ว เพิ่งสี่โมงเอง เขาขับรถไปรับลานดาวที่ทำงาน น่าจะทัน

กานดาวส่งรายงานที่พีเจดียื่นแต่ยต้องการเสร็จแล้วก็เตรียมเก็บของกลับบ้าน วันนี้เธอไม่ทำงานล่วงเวลาเพราะอยากกลับไปดูซีรีส์ไทย

เรื่อง 'หนึ่งคืนที่รัก' ย้อนหลัง เรื่องเก่าที่อ่านเล่นไว้ เธอดูละครของชั้น
เรื่องหนึ่งไม่ต่ำกว่าสามรอบ แทบจำบทพูดของตัวละครได้แล้ว

วันนี้ตั้งแต่บ่ายก็ไม่ได้โทร.หาชั้นเลย เพราะต้องรีบส่งงาน ไม่รู้ว่า
ชั้นมีงานต่อหรือเปล่า ลานดาวก้าวออกจากลิฟต์ก็เดินออกหน้าตึกทำงาน
อย่างไม่รีบไม่ร้อน

ขณะที่อีกฟากหนึ่ง ตึกออฟฟิศเอ็มไพร์ทาวเวอร์ รถเลขซัส
สีดำมันปลาบคันหนึ่งจอดอยู่ด้านหน้า อาทิตย์มาหาลานดาวที่ทำงาน
ไม่บ่อยนัก จำได้ว่าเคยมาส่งตอนที่พาลานดาวมาสัมภาษณ์ ลานดาว
ให้เหตุผลว่าต้องการงานแถวพระรามสี่เท่านั้น ด้วยเหตุผลที่ฟังแล้ว
ทำให้คนฟังต้องยิ้มกว้าง

ที่ทำงานวิวต้องใกล้บ้านชั้น ใกล้ที่ทำงานชั้น มันคือเจ๊นไฮแรก
ที่ลานดาวใช้เสิร์ชหางาน ริมฝีปากหยักลึกผุดรอยยิ้มขึ้นมาโดยที่เจ้าตัว
ไม่รู้ตัว

ไม่ว่ากี่ครั้งที่คิดเรื่องลานดาวอาทิตย์จะมีรอยยิ้มเสมอ เขามี
คอนโดฯ อยู่พระรามสามซึ่งขับรถตรงมาพระรามสี่ไม่ไกล เพราะที่ทำงาน
ของลานดาวอยู่หน้าสวนลุมพินีพอดี และยังใกล้ห้องสี่สิบซึ่งเป็นที่ทำงาน
ของเขาซึ่งมีตึกอยู่แถวศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ทั้งหมดลานดาว
ทำเพื่อเขาทั้งนั้น

ดารานุ่มยิ้มเล็กน้อยขณะมองไปที่หน้าตึก ตอนนี้เขาจอดรถ
รออยู่ด้านหน้า เห็นว่าเหล่ามนุษย์เงินเดือนหลายคนทยอยเดินออกมา
เรื่อยๆ เขาก็มองเวลาห้าโมงสิบห้านาที จนผ่านไปอีกสิบนาที เขาเริ่ม
กลัวว่าแฟนสาวอาจจะทำงานล่วงเวลา แล้วจะกลายเป็นเขาเสียเอง
ที่เซอร์ไพรส์

เออะ ไม่เซอร์ไพรส์แล้วโทร.หาดีกว่า มือขาวสะอาดหยิบโทรศัพท์
ขึ้นมา กดโทร.ออก

“วิว”

เสียงใสๆ ดังมาจากปลายสาย “ชั้น มีอะไรเทรอ วิวเพิ่งเลิกงาน”
เสียงทุ้มตอบกลับ “รออยู่หน้าตึก เห็นไหม”

ลานดาวตกใจ เยกหน้าเหลอหลาขึ้นมา เขย่งมองผ่านฝูงชน
ออกไปด้านหน้าตึก อดโมโหตัวเองไม่ได้ที่เกิดมาตัวเตี้ย เอาความสูง
มาแค่หนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร ดวงตาคู่หวานเห็นรถคันหรูจอดอยู่
ทันทีที่เห็นก็จำได้ทันทีว่านั่นคือรถใคร

“ชั้นมาทำไมไม่บอก”

“เซอร์ไพรส์ไง”

“รอแป๊บนะ” ลานดาวเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าแล้วรีบวิ่งแหวกผ่าน
ผู้คนที่เดินคุยไป บ้างก็เดินมองโทรศัพท์ไปด้วยทำให้บังเธอจนชั่ว แต่ว่า
ลานดาวกลัวว่าอาทิตย์จะรอนานเลยรีบเดินแหวกผ่าน

“ขอโทษนะคะ ขอทางหน่อยค่ะ” ลานดาวฝ่าผู้คนได้แล้วก็วิ่ง
ออกมาหน้าตึก ร่างเล็กตรงไปที่รถยนต์คันหรู กระจกไฟฟ้าถูกกด
เปิดลงตรงฝั่งคนขับ ทำให้เห็นซีกหน้าหล่อๆ นั้นชัดเจน

ลานดาวยิ้มเขิน กำลังจะถามอาทิตย์ว่ามารอนานหรือยัง แต่ว่า

“วิว”

เจ้าของชื่อขมวดคิ้ว ก่อนจะหมุนตัวไปมองแล้วต้องเบิกตาโต
เพราะกอดูญ่ากำลังเดินตรงมา

“แฟนมารีบเทรอ”

ลานดาวตกใจจนหน้าซีดเผือด หันไปมองแฟนหนุ่มที่ไม่ได้
กอดกระจกขึ้น แถมมองไปทางซมัยพรอย่างไม่รู้ร้อนไม่รู้หนาว ลานดาว
เม้มปากแน่น เธอจะให้กอดูญ่าเห็นชั้นไม่ได้ ลานดาววิ่งกลับไปหาเพื่อน
ใช้ร่างกายตัวเองบังสายตาคู่อายากรู้อายากเห็นของเพื่อน

“ไม่ใช่แฟนจะญ่า...ใครก็ไม่รู้ เขาจอดรถแวะถามทาง”

กอดูญ่าพยายามเขย่งตัวมองผ่านไหล่เพื่อน “แต่ฉันว่าหน้าเหมือน

เหมือน...เหมือนชั้นอาทิตย์”

ลานดาวขยับตัวตามทิศทางที่กอหญา้มองตาม “ไม่ใช่จ๊ะ ไม่ใช่ชั้นจริงๆ ถ้าเป็นชั้นตัวจริง หญาึกคิดว่าวิวจะยืนเฉยๆ แบบนี้เหอ ป่านนี้วิ่งเข้าไปกอดแล้ว” ลานดาวปฏิเสธพลางอธิบายเสียงตื่น

ขณะที่ซมัยพรทำหน้าที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ถ้าหากว่ามีคนเห็นอาทิตย์มาจอตระรับเธอ ต้องเป็นข่าวใหญ่แน่ๆ ลานดาวยึดมือเพื่อนรักไว้ไม่ให้ขยับตัวไปไหน เขากำลังมีงานที่จีน กำลังมีชื่อเสียงโด่งดัง เธอจะทำให้เขามีข่าวจาวไม่ได้

ลานดาวหันกลับไปมองอาทิตย์ บัญไบให้เขาไปก่อน “ไปสิ”

เธอต้องรอสักพักเขาถึงกตกระຈักขึ้น แล้วรถเลิกซ์ถึงเลื่อนออกไป

“ถอยไป วิว อ่ายืนขวาง หญา้วามองไม่ผิดนะ เมื่อกี้ชั้นแน่ๆ” แต่ลานดาวไม่ยอมขยับแถมจับมือเพื่อนไว้แน่นยิ่งกว่าหากาว เมื่อเห็นรถเคลื่อนไปแล้ว ลานดาวเลยปล่อยมือออก

“ขวางอะไร แค่ว่าจอตระถตามทางเท่านั้นเอง จะแตกตื่นทำไม”

ซมัยพรวิ่งไปมองท้ายรถแต่ไม่เห็นทะเบียนแล้ว “แต่เขาหน้าเหมือนชั้นอาทิตย์มากเลย ถ้าไม่ใช่ก็ต้องเป็นฝาแฝดแล้วอะ”

ลานดาวกลอกตาไปมา กอหญา้ตาดีเกินไป หรือว่าอาทิตย์น่าจะถูกตีสักหลายๆ ทีที่ไม่ยอมกตกระຈักขึ้น

“แต่ว่าชั้นไม่มีฝาแฝด เขาเป็นลูกชายคนเดียว อีก็อย่างเขาจะมาทำอะไรตรงนี้ละ จริงไหม”

กอหญา้ทำหน้าที่ครุ่นคิด “อืม จริงสินะ ถ้าใช่ชั้นจริงๆ เขาจะมาทำอะไรที่นี่” กอหญา้จึงมองอย่างสงสัย พลังมองสำรวจลานดาว

“คงเป็นไปได้ที่เขาจะมาหาวิว”

ถึงแม้จะรู้สึกแปลกๆ กับคำสันนิษฐานของเพื่อน แต่ลานดาวก็ต้องรับคำ “ก็ใช่ะสิ ชั้นจะมาทำอะไรตรงนี้ เป็นไปไม่ได้”

ชมัยพรพยักหน้า ไม่ใช่ว่าลานดาวไม่น่ารัก แต่น่ารักมาก แต่ว่าอาทิตย์กับลานดาวสาวบุญชีแสนธรรมดาจะรู้จักกันได้อย่างไร ถึงแม้ว่าลานดาวจะเป็นดั่งตัวแม่ของชั้น แต่ชั้นก็เหมือนพระอาทิตย์ที่เจิดจ้ากลางท้องฟ้า และลานดาวก็เหมือนดาวดวงเล็กๆ ที่แอบมองไม่เห็นแสงทั้งสองไม่มีวันโคจรมาเจอกันได้

กอหญ้าชื่นชมการเปรียบเทียบของตัวเอง แล้วสรุปได้ว่าผู้ชายหน้าหล่อคนนั้นไม่ใช่ชั้น อาทิตย์ “งั้นเราไปขึ้นรถไฟฟ้าด้วยกันนะวิญญูมีเรื่องจะเฝ้าเอะอะเลย”

ลานดาวทำหน้าป้านยาก ตั้งใจว่าตอนขึ้นรถบีทีเอสจะโทร.หาชั้นสักหน่อย “จ๊ะ เราไปกันเถอะ”

กว่าลานดาวจะแยกกับกอหญ้าได้ก็ผ่านไปหลายสถานี ลานดาวรีบกดโทร.หาแฟนหนุ่มทันที “ฮัลโหล ชั้น อยู่ไหนแล้ว”

“รออยู่ที่ห้าง... ในลานจอดรถ จะกินข้าวเย็นด้วย”

ลานดาวยิ้มหวาน “วิวรถไฟฟ้าแล้ว เดี่ยวนั่งวินไปหานะ ชั้นรอแป๊บ”

อาทิตย์ยิ้ม เมื่อได้ยินเสียงกระตือรือร้นของแฟนสาว เขาเข้าใจเหตุผลที่ลานดาวทำไปทั้งหมด เขาวางสายแล้วเอนศีรษะลงกับพนักเพื่อรอให้ลานดาวใกล้มาถึงก่อนแล้วเขาค่อยลงไปหา

ทำไมเขากับลานดาวต้องทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ กันแบบนี้ะ บางทีเขาก็เหนื่อย แต่ว่าลานดาวมักจะบอกว่า มีคนที่รักชั้นมาก ชั้นต้องทำเพื่อพวกเขา บางทีเขาก็อยากถามลานดาวว่า ไม่อยากให้เขาทำเพื่อเธอบ้างหรือ แต่เมื่อเห็นดวงตาใสๆ เขาก็ต้องกลืนคำถามพวกนั้นลงคอ

ลานดาวน่ารักแบบนี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอจนถึงปัจจุบัน ความน่ารักสดใส มองโลกในแง่ดี ทำให้เขาอยู่ใกล้แล้วรู้สึกสบายใจ ยิ้มได้ทุกครั้งที่เขารอลานดาวอีกราวสิบห้านาที ลานดาวก็โทร.มา

อาทิตย์กอดรับ ริมฝีปากยกยิ้ม สาวแป้นของเขารับมาหาเขาไวดี

จริงๆ

“ชั้นจำ วิวขอไปเลตหน่อยนะ พอดีก้อหญ้าโทร.มาฝากซื้อลิปมัน
เดี่ยววิวแวะร้านเครื่องสำอางก่อนนะ”

ลานดาวพูดจบก็วางสายไปไม่รอให้เขาตอบอะไร อาทิตย์ก้ลลอกตา
ใส่โทรศัพท์ เดี่ยวนี้ลานดาวกล้าให้เขารอ

“อืม ได้”

อาทิตย์อึ้งอึ้งในใจ นั่งรอรอย่างสงบในรถต่อไป ผ่านไปราว
สิบห้านาที สาวเป็นของเขาก็โทร.มา

“ชั้นจำ ขอเลตอีกห้านาทีนะ ร้านนี้ไม่มีอะ”

“ชมวิว แล้วถ้าร้านต่อไปมันไม่มีอีกล่ะ”

“ก็ต้องหาให้ได้”

“ว่ายังไงนะ”

ลานดาวล้มผล็องน้ำเสียงกตตำที่แฝงความเย็นเยียบไม่พอใจได้

“ถ้าร้านนี้ไม่มีก็คงไม่หาแล้วละ จะไปหาชั้นก่อน”

“รีบซื้อของเถอะ ชั้นรอในรถ ถ้าได้ของแล้วก็โทร.มา ชั้นจะไปรอ
ที่ร้านอาหารญี่ปุ่น ร้านเดิม โต๊ะเดิมนะ”

ลานดาวเข้าใจทันที ทุกครั้งที่ไปกินข้าวข้างนอกด้วยกัน อาทิตย์
จะเดินไปก่อน ส่วนเธอตามไปที่หลัง ร้านที่กินก็จะเป็นร้านเดิมๆ
โต๊ะเดิมๆ

“ได้ๆ งั้นเดี่ยววิวไปซื้อลิปมันก่อนนะ”

ลานดาววางสายไปทั้งที่รู้สึกเสียวสันหลัง ชั้นต้องไม่พอใจแน่เลย
ที่ต้องรอ แต่ว่าเธอก็ปฏิเสธก้อหญ้าไม่ได้ เธอตันปากมากไปบอกก้อหญ้า
ว่าจะแวะที่ห้างนี้ ก้อหญ้าเลยรีบฝากซื้อทันที แต่ก้อหญาก็เคยรับฝาก
ซื้อขนมของโปรดให้เธอบ่อยๆ ขนมเค้กไข่ได้วันที่ทำซื้อได้เฉพาะ
แถวบ้านของก้อหญ้อร่อยมาก เธอให้ก้อหญ้อซื้อมาให้บ่อยๆ ครั้งนี้
เธอก็เลยปฏิเสธไม่ได้

ลานดาวเลิกคิดเรื่องจะถูกแฟนหนุ่มโกรธแล้วรีบจัดการซื้อของให้เพื่อน ร่างเล็กเดินเข้าร้านเครื่องสำอางที่มีลิปมันอย่างที่คุณต้องการ

ลานดาวได้ของแล้วก็รีบวิ่งไปที่ร้านอาหารญี่ปุ่น เดินไปหยุดที่โต๊ะประจำ มองเห็นมีคนนั่งรอเธออยู่แล้ว วันนี้อาทิตย์ใส่เสื้อยืด แต่เอาเสื้อแจ็กเก็ตมาคลุมทับแทนเสื้อสูทที่ใส่ไปสัมภาษณ์ แล้วใส่หมวกอำพรางใบหน้า

แม้จะขัดกัน แต่คนหล่อทำอะไรก็หล่อ

ลานดาวทำใจดีสู้เสือ รู้อยู่แล้วว่าอาทิตย์ต้องโกรธ และเขาก็โกรธจริงๆ ตอนนี่ต้องลุ้นแค่ว่าจะโกรธแบบไหน

ลานดาวนั่งลง ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ “ซัน”

เจ้าของใบหน้าหล่อๆ เหยหน้านิ่งๆ ขึ้นมา ลานดาวยิ้มให้แต่ต้องเก้อ เพราะอาทิตย์ไม่ยิ้มตอบ แต่มองเธอเหมือนคนสติไม่ดีที่ยิ้มคนเดียว

“สิ่งอะไรหรือยัง” ลานดาวหาเรื่องคุย

“ได้ของแล้วหรือ”

ลานดาวแทบจะโห่ร้องออกมา คราวนี้ร้องง่ายแฮะ “อืม ได้แล้ว ขอโทษที่ให้รอนะ กอหญ้าเป็นเพื่อนที่ดีมากเลย วิวไม่อยากปฏิเสธเพื่อน” อาทิตย์มองหน้าแฟนสาว ลานดาวน่ารักกับทุกคนเสมอ เขาชอบเธอตรงนี้และไม่ได้โกรธด้วย

“ไม่ยากให้เพื่อนรอแต่ให้ซันรอเกือบชั่วโมง”

“แค่สี่สิบนาทีเองนะ”

“ช่างเถอะ สั่งอาหารได้แล้ว วันนี้ซันยังไม่ได้กินข้าวกลางวันเลย”

“อ้าวเธอ ที่แท้ก็โมโหหิวนี่เอง”

อาทิตย์หรีตตามองคนพูด “โมโหหิวแล้วก็โมโหคนพูดมากด้วย วันนี้วิวทำผิด ต้องเลี้ยงข้าวซัน วันนี้จะกลม่วิวให้จันทิใหม่เนี่ย”

“อย่าทำแบบนี้นะ”

อาทิตย์ทำหน้าที่ครุ่นคิด “นี่ก็เพิ่งต้นเดือน วิวยังรวบอยู่ี่”

ลานดาวทำหน้าที่เหมือนอยากร้องไห้ “เลี้ยงก็ได้ แต่อย่าสั่งเยอะนะ”
อาทิตย์ก้มหน้าดูเมนูที่บิกรรนำมาวางไว้ให้ เขาตั้งใจจะแกง
แฟนสาวด้วยการสั่งเยอะๆ แต่ไม่ได้ให้ลานดาวเลี้ยงหрок ขณะที่เขา
กำลังจะสั่ง พลันคนกลุ่มหนึ่งก็มาต่อมๆ มองๆ ตรงหน้าร้าน เขามอง
ซัดๆ ก็เห็นว่าเป็นสาวกลุ่มหนึ่ง ลักพักคนกลุ่มนั้นก็พยักพยิตแล้ว
พากันกรูตรงมาหาเขา

“พี่ซัน” เสียงหนึ่งดังขึ้นและอีกหลายเสียงตามมา

“พี่ซันจริงๆ ด้วย”

“พี่ซัน โอ๊ยตายแล้ว ตัวจริง”

ทุกคนแย่งกันพูดพยายามเข้าถึงตัว แต่ว่าคนที่คุ้นชินกับ
สถานการณ์อย่างนี้เป็นอย่างดีก็ทำตัวนิ่งได้อย่างน่าชื่นชม แจกยิ้มให้
อย่างเท่าๆ

“ใช้ครับ ตัวเป็นๆ” อาทิตย์ตอบกลับอย่างอารมณ์ดี ไม่มีวีแวว
หงุดหงิดที่ถูกขัดจังหวะ

“พี่ซันขา มาทำอะไรคะ”

“พี่ซันคะ ขอลายเซ็นหน่อยค่ะ”

อาทิตย์หัวไว ก่อนที่จะมีใครสงสัยว่าทำไมเขามากินข้าวกับ
ลานดาว เลยรีบลุกขึ้น “ซันจะแจกลายเซ็นให้ทุกคนนะครับ แต่ว่า
ออกไปเข้าแถวให้เป็นระเบียบแล้วออกไปข้างนอกร้านกันนะครับ ในนี้
จะไปรบกวนแขกท่านอื่น”

“โหย พี่ซันน่ารักอะ คิดถึงคนอื่นเสมอ”

เสียงแฟนคลับคนหนึ่งพูด และอีกคนก็ส่ายหัว ที่จริงพวกเธอ
ไม่ได้มาด้วยกัน แต่บังเอิญว่าเดินตามอาทิตย์มาตั้งแต่หน้าลิฟต์ แม้
ดารานุ่มจะใส่หมวกอำพรางใบหน้า แต่ว่าดึงก็ทำได้แล้วเดินตามมา
เรื่อยๆ จากคนสองคนเพิ่มจำนวนเป็นกลุ่มใหญ่แล้วไปออกกันที่หน้าร้าน
ก่อนจะลงความเห็นอย่างพร้อมเพรียงว่าใช่ซัน อาทิตย์ ตัวจริง

เสียงจริง โดยที่ไม่มีใครสนใจใครอีกคนที่นั่งฟังตรงข้ามกับดารานุ่ม
ขวัญใจ

“พี่ชั้นเซ็นให้หนูหน่อยค่ะ” เสียงใสๆ ของแฟนคลับรุ่นกระเตาะ
อาทิตย์หันไปมองน่าจะไม่เกินสิบห้าปี เขายิ้มให้เล็กน้อยแล้วพูดขึ้น

“ใครอยากได้ลายเซ็นเข้าแถวให้เรียบบ่อย แล้วมีใครเอาปากกามา
ไหมครับ”

ทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อย ลานดาวเลยยื่นปากกาที่ติดตัวไว้เสมอ
ไปให้

“ขอบคุณนะคะ”

ทุกคนกล่าวคำขอบคุณลานดาวพร้อมกัน และตอนนั้นเองที่ทุกคน
หรีตามอง

“ว่าแต่พี่สาวเป็นใครคะ พี่ที่นั่งกินข้าวกับชั้น”

“ใช่แล้ว พี่ที่นั่งกินข้าวกับชั้น”

ลานดาวสะดุ้งเฮือก เม็ดเหงื่ออาบทั่วร่าง ทุกคนจ้องเธอเขม็ง
จากเมื่อครู่มองเธอเหมือนนางฟ้าลงมาโปรด ตอนนี้สายตาเหมือนจะ
ฆ่าแกงกันหากเธอไม่พูดอะไรออกไป

“พี่ชั้นคะ มากับใครเอ่ย” แฟนคลับสาวสวยคนหนึ่งถามขึ้นพลาง
จิกตามองลานดาว

อาทิตย์มองมาที่ลานดาวแล้วยิ้มเล็กน้อย แต่ว่าลานดาวไม่ยอม
ให้อาทิตย์พูดอะไรทั้งนั้น

“พี่ก็เป็นติ่งเหมือนน้องๆ ใจคะ พี่ชั้นขา เซ็นลายเซ็นให้วิวด้วย”

“อ้าว พี่ก็เป็นติ่งเหมือนกันเธอ” คนที่จูดชนวนถามขึ้นอย่างไม่
ไม่หายสงสัยสัก

“ใช้สิคะ พี่ก็เป็นติ่งชั้นเหมือนกัน พี่เห็นเขามานั่งกินข้าวเลยเข้าไป
ขอลายเซ็น ก็พอดีกับน้องๆ มาถึง”

“แต่ทำไมพวกเราเห็นพี่คุยกับพี่ชั้นตั้งนาน เห็นพี่ชั้นมองพี่สาว

แล้วยิ้มด้วย เหมือนเป็นแฟนกันเลยละคะ” คนที่จุดชนวนคนเดิมถามต่อ ทำให้คนที่เหลือกลับมาจ้องเธอเขม็ง

ลานดาวแยกเขี้ยวในใจ อยากรู้จริงๆ ว่ายายเด็กคนนี่เกิดข้างเครื่องซักผ้าหรือไงนะ ถึงได้ซุกเก่งแบบนี้

“พี่ชั้นบอกว่าพี่ควรไปรอข้างนอก เขากินข้าวเสร็จแล้วจะตามมาเซ็นให้ แต่พี่ขอร้องให้พี่ชั้นเซ็น พี่ชั้นก็กำลังจะเซ็นให้พี่ไฉนะ แต่พวกน้องๆ ก็เข้ามาก่อน” ครั้งนี้ลานดาวหันไปจ้องตากับคนถามตรงๆ สตอร์รี่เธอโอเคม๊ยะ ลานดาวคิดสด บอกสด น่าจะเคลียร์นะ

“แล้วไหนสมุด หรือไฟโต้บู้กที่พี่จะเอามาให้เซ็นละคะ ไม่เห็นมี”

“โอว แม่เจ้า” ลานดาวอุทานออกมา อยากเอามือนวดขมับ

“พี่จะให้เซ็น เซ็น...” ลานดาวคิดหาคำตอบดีๆ ไม่ได้ มองไปที่อาทิตย์อย่างขอความช่วยเหลือ แต่แฟนหนุ่มกลับเสมองไปทางอื่น “พี่จะให้เซ็นตรงนี่งั”

ลานดาวชี้ไปที่หน้าผากตัวเอง

“หา” สาวๆ แฟนคลับทุกคนเบิกตากว้าง ร้องเสียงหลง แล้วมองลานดาวด้วยความชื่นชม “พี่เจ๋งโคตรอะ”

ลานดาวฉีกยิ้มแล้วหันไปหาแฟนหนุ่ม “พี่ชั้นคะ เซ็นให้วิวตรงนี้น้อยย่ะ เซ็นสวยๆ นะคะ”

ลานดาวยกมือปิดผมที่ปรกหน้าออก เผยเหม่งให้เห็นชัดๆ ขณะที่อาทิตย์มองอย่างตกตะลึง ไม่อยากเชื่อ

“เอาจริงเทรอ”

ลานดาวพยักหน้า

“แนใจนะ”

ลานดาวพยักหน้าอีกครั้ง ยิ้มทั้งน้ำตา ไร้ซึ่งคำพูด มีเพียงแต่แววตาที่บอกถึงความมุ่งมั่น และหัวใจที่สัมผัสได้ถึงทุกสายเส้นจากปากกาหมึกซึมที่แฟนหนุ่มค่อยๆ ลากบรรจงลงตรงหน้าผากขาวๆ ของ

เธอ ลานดาวเดินไปส่องกระจกหน้าร้าน ชื่อชั้นพร้อมกับรูปหัวใจน่ารัก
แปะกลางหน้าผากเธอ

กฎของการเป็นแฟน Asian Star นอกจากต้องมีความเชื่อใจ
แล้วยังต้องมีความอดทนสูง หลังจากเคลียร์กับบรรดาแฟนคลับของ
อาทิตย์ได้แล้ว ลานดาวต้องขึ้นรถเมล์กลับบ้านพร้อมกับลายเซ็นของชั้น
ติดหน้าผาก เธอไม่กล้าติดรถเขากลับพร้อมกัน เพราะกลัวว่าจะมี
แฟนคลับคนใดคนหนึ่งทำตัวเป็นโคหนแอบตามไปดู

ลานดาวให้ความเห็นว่าถ้าหากชั้นต้องไปรับระหว่างทางก็แยกย้าย
กันตรงนี้เลยดีกว่า จะได้ไม่ยุ่งยาก พอออกมาขึ้นรถเมล์ได้แล้ว
ลานดาวก็พยายามเอากะดาษทิชชูเช็ดหน้าผาก แต่้วยิ่งเช็ดก็ยิ่งเลอะ
เลยตัดสินใจหยุด พอดีกับเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น มือบางหยิบมาดูก็รีบ
กดรับ

“ชั้น ว่าไง มีอะไรหรือเปล่า” เธออดถามเขาด้วยความเป็นห่วง
ไม่ได้ กลัวว่าจะมีแฟนคลับคนไหนตามไปวอเวเขาอีก

“เดี๋ยวลงป้ายหน้านะ”

ลานดาวชินกับการพูดแบบไม่จู้หัวของแฟนหนุ่มแล้ว เมื่อได้ยิน
แบบนี้ทำให้ลานดาวรีบหันไปมองด้านนอกรถ ดวงตาคู่สุกใสเบิกกว้าง
นิดๆ รถยนต์เลกซ์สตีดำขับตีคู่มาที่รถเมล์ที่เธอนั่งอยู่

เธอจ้องเขม็งด้วยความประหลาดใจ เพราะไม่มีครั้งไหนที่เขา
ทำแบบนี้ แล้วเสียงทุ้มตื้อรำคาญก็ดังขึ้นจากในโทรศัพท์

“วิวได้ยินที่บอกหรือเปล่า ลงป้ายหน้านะ อย่าให้เลยป้ายละ
ซีเกียจขับตามอีก”

“มะ ไม่ต้องหรอก ชั้นกลับคอนโดฯ เลยกี้ได้”

“ชมวิว เดียวนี้กล้าไม่ทำตามแล้วหรือ”

“ไม่ใช่” ลานดาวตอบปากคอสนั่น “ก็มันไม่สะดวก ไหนๆ ก็แยกกัน

กลับแล้ว ก็ต่างคนต่างกลับไปเลย”

“ลองป้ายหน้านะ ถ้าไม่ลงจะซบตามอยู่แบบนี้” ไม่พูดเปล่า แต่หน้าต่างกระจกรถคันหรูก็ถูกกดลง เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาที่ตอนนี้บึ้งตึงมาก

เธอเห็นชัดเลยละว่าอาทิตย์ทำหน้าที่บึ้ง เพราะเขาหันมามองเธอชัดๆ

“ชั้นมองถนนสิ หันมามองวิวแบบนี้มันอันตราย”

“งั้นก็รับปากมาว่าจะลงป้ายหน้า”

“ลงๆ ลงแล้ว” ลงแล้วจ้า พ่อจ๋า ลานดาวพรุหมหายใจ ยกให้อาทิตย์เป็นพ่อคนที่สอง บังคับเก่ง

เมื่อลงมายืนที่ป้ายรถประจำทางแล้ว รถเลขซัสก็มาจอดเทียบพอดี ลานดาวเดินไปขึ้นรถ พอขึ้นไปนั่งได้ก็หันไปมองคนที่นั่งหน้าซริมอยู่หลังพวงมาลัย

“จะมารับทำไม วิวบอกให้กลับคอนโดฯ เพื่อใครมาเห็นแบบนี้จะเป็นข่าว”

อาทิตย์ทำหน้าที่เมื่อย เขาเบื่อกับการที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ เต็มที่ “ใครอยากเห็นก็เห็นไปสิ จะรับแฟนไปกินข้าวทั้งที่ ทำไม่ลำบากแบบนี้”

“ไม่ได้นะชั้น ชั้นเป็นคนของประชาชน อย่าทำให้เขาผิดหวังสิ”

“แล้ววิวล่ะ”

“วิวก็ปกติดีไม่เป็นอะไรนี่”

อาทิตย์ก็ลอกตาไปมา ทำไม่เขารู้สึกว่ลานดาวรักประชาชนมากกว่าจะแคร์ความรู้สึกเขา แต่นั่นแหละคือเสน่ห์ของลานดาวที่ทำให้ใครอยู่ใกล้ต้องหลงรัก และนั่นยัง ยังมาทำตาใสๆ หน้าเบ๊วๆ ใสเขาก็เขาจะว่าอะไรได้ นอกจากลืมนั่นไปซะ

“แล้วนี่ชั้นจะไปไหน นี่ไม่ใช่ทางไปบ้านวิว” เพราะทางไปบ้านของเธอกับเขาคือทางเดียวกัน ถ้าไม่ใช่ทั้งสองสถานที่แล้วเขาจะไปไหน

“กลับบ้านที่บางนา”

“กลับบ้านหรือ”

“อืม” อาทิตย์หันมาพยักหน้า “หิวข้าวมาก ตอนนี้กินข้างใต้ทั้งตัว
เมื่อกี้โทร.บอกน้ำสุแล้วว่าให้ทำกับข้าวรอไว้เลย ชี้เกียจไปกินร้าน
ข้างนอกแล้ว กินที่บ้านเลยดีกว่า” เขาบอกง่ายๆ แล้วหันไปขับรถด้วย
ท่ามกลางสายๆ ไปที่บ้านก็จะได้ไม่ต้องระแวงกลัวใครมาเห็นอีก

ลานดาวค่อยโล่งออก อาทิตย์กลับมาเป็นคนเดิมแล้ว เขาไม่ได้
หงุดหงิดใส่เธออีก

และการที่เขากลับบ้านบ้างก็ดี เขาไม่ได้กลับบ้านบ่อยนัก นานๆ
ครั้งจะกลับเสียที ยิ่งไปทำงานที่จีนด้วยแล้ว เขายังไม่ได้กลับไปเลย
บ้านหลังนั้นคล้ายๆ จะเป็นของน้ำสุไปเลย

เมื่อมาถึงบ้านของซัน ที่เป็นบ้านของเขาจริงๆ เพราะเป็นบ้าน
ของบิดามารดา บ้านที่เคยเป็นอดีตของซัน มีพ่อแม่อยู่ครบ แต่
หลังจากพ่อแม่ของเขาเสียชีวิต เขาก็อยู่จนกระทั่งเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว
ย้ายออกไปอยู่คอนโดฯ

ตอนนั้นเธอเคยถามว่าทำไมย้ายออก คำตอบที่บอกมาคือ

“เหงา”

เธอสงสารเขา รับรู้ได้ว่าเขาต้องทนกับความโดดเดี่ยวมานานมาก
ปุ๊กบ่ยาเขาไม่เคยมาหา ซันใช้ชีวิตกับน้ำสุและคนรับใช้เก่าแก่ที่ไว้ใจได้
ภายในบ้านหลังใหญ่

ส่วนน้ำสุไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นญาติห่างๆ ของฝั่งมารดา น้ำสุ
หรือสุซาดาเคยเป็นพี่เลี้ยงให้ซันตั้งแต่เกิด พอเกิดเรื่องที่ซันกำพรว้า
ก็รีบมาดูแล น้ำสุทั้งรักและสงสารซันเลยไม่ยอมย้ายออกไปไหน ใช้ชีวิต
สาวโสดดูแลบ้านให้ซันอย่างดี

“สวัสดิ์ศรีรับน้ำสุ” ซันยกมือไหว้ น้ำสุหันที่ที่มาถึงและเห็นหน้า

น้ำสุเป็นหญิงวัยสี่สิบแปดที่ยังสวย เดินเปิดยิ้มกว้างมากอด

ร่างสูงโปร่งของชั้นไว้ให้อ้อมอกทันที

“น้ำดีใจมากที่เห็นชั้นกลับบ้าน ทำไมไม่ย้ายกลับมาอยู่บ้านเสียที่
น้ำเป็นห่วง” น้ำสุถามแล้วหันมารับไหว้ลานดาวที่ยกมือไหว้ นางรู้เรื่อง
ของลานดาวกับอาทิตย์ว่าเป็นแฟนกันมานานแล้ว

“ผมยุ่งนะครับ คิดว่าอยู่คนเดียว เดินทางสะดวกกว่า”

“ถามก็ครั้งที่ตอบแบบนี้ อย่าลืมนะว่าเป็นบ้านของชั้น”

แหวดตาของอาทิตย์มีแววเจ็บปวดลึกล้ำ เขายิ้มเล็กน้อย แต่
ลานดาวลอบเห็นว่าไปไม่ถึงดวงตา เขาเหมือนไม่อยากพูดถึงเรื่องเก่าๆ
ของตัวเอง

“ผมยกให้น้ำสุดีไหมครับ”

“น้ำไม่รับหรือจะคะ รับแค่ดูแลให้อย่างเดียว”

“งั้นเดี๋ยวผมหาคนมาช่วย วิวมาเป็นแม่บ้านให้ชั้นได้ไหม”

“น้ำสุก็ทำดีมากอยู่แล้ว วิวสู้น้ำสุไม่ได้หรอก” ลานดาวบอก
งานแม่บ้านมีรายละเอียดเยอะ อีกอย่างเธอไม่ค่อยว่างด้วย เพราะ
ตอนเย็นก็ต้องทำงานล่วงเวลา

“น้ำสุมาเกี่ยวอะไรด้วย” อาทิตย์พูดลั้วช้า “ชั้นจะแต่งวิวมาเป็น
ภรรยา จะให้ลาออกจากงานมาอยู่บ้านเลี้ยงลูกเป็นแม่บ้านเต็มตัว”

“ชั้น พูดยอะไร ไม่เห็นเธอว่าน้ำสุมองอยู่” ลานดาวต่อว่า แต่
คนที่คิดวางแผนไว้แล้วกลับยื่นหน้าเข้าไปใกล้จนลมหายใจจรินรดกัน

“ชั้นกระเถิบออกห่างหน่อย วิวอายน้ำสุ”

“เรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องอาย ที่เดินหน้าผากเลอะมาจากห้างยังทำได้
เลย” อาทิตย์บอกด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ แหวดตาล้อเลียนที่มีไว้ใช้
กับลานดาวคนเดียว

ลานดาวย่นจมูกใส่ รีบยกมือเช็ดหน้าผากป้อๆ “ใครละทำให้
วิวขายหน้าแบบนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะชั้น”

“ไหนบอกว่าทนได้ไง ทนที่เป็นแฟนกับชั้นได้ทุกอย่าง”

พอเจอคำพูดนี้ไปก็เจี๊ยบสิดะ รักเขาแล้วนี่นา จะว่าอะไรเขาได้
ลานดาวสะบัดหน้าพริต “รักได้ก็เลิกรักได้” ลานดาวแกล้งพูด แต่
ไม่คิดว่าคนฟังจะหน้าเปลี่ยนทันที

อาทิตย์หน้าเสียวอย่างเห็นได้ชัด เกิดความเจี๊ยบอึดอัดขึ้นชั่วขณะ
ลานดาวหันหน้ามามองคนตัวสูง เธอแค่พูดเล่นเท่านั้นเอง ไม่ได้คิดจะ
เลิกรักเขาจริงๆ ลักหน้อย ทำไมเขาต้องทำหน้าที่จริงจังแบบนั้นด้วย

ปากน้ำสุที่มืองหนุ่มสาวหยอกล้อกันน่าจะพอแล้วเลยกระแอมขึ้น
“อาหารพร้อมแล้วนะจ๊ะจัน ให้น้ำจืดโตะเลยไหม”

“เดี๋ยวก่อนครับน้ำสุ ผมจะพาวิไปล้างหน้าก่อน” ดาราหนุ่ม
เปลี่ยนเรื่อง เขาต้องลงโทษแฟนสาวลักหน้อยที่กลับบอกว่าจะเลิกรักเขา
น้ำสุหันไปมองตามสายตาของอาทิตย์ก็เลิกคิ้วถาม “น้ำว่าจะถามวิอยู
ว่าหน้าไปเลอะอะไรมา”

ลานดาวยังปรับอารมณ์ตามคนตัวสูงไม่ทัน ตอบน้ำสุแบบอายๆ
“วิให้จันเซ็นชื่อให้ค่ะ พอดีมีความผิดพลาดเกิดขึ้นนิดหน่อย แต่ว่า
เรื่องมันยาวมากๆ กลัวน้ำสุจะซีเกียจฟัง”

น้ำสุยิ้ม นางเข้าใจดีว่าเป็นเรื่องของหนุ่มสาว อีกล่างานดาว
ก็เป็นผู้หญิงคนเดียวที่อาทิตย์พาเข้าบ้านและสนิทด้วยมากที่สุด

“จันรีบไปล้างหน้าเถอะค่ะ แล้วมากินข้าวกัน น้ำทำของโปรด
ของทั้งสองคนไว้รอ”

3

ทาสรักระดับพรีเมียม

ดิานดาวเดินตามหลังคนตัวสูงโปร่งขึ้นชั้นสองของบ้านไปเงียบๆ หลังตกลงกับน้ำสุว่าอีกสิบนาทิจะลงมา บ้านหลังใหญ่ มีเฟอร์นิเจอร์ ตกแต่งอย่างหรูหรา แต่เงียบมากๆ ลานดาวกวาดตามองก็รู้สึกว่าเป็นบ้านของเธอยังให้ความรู้สึกว่าเป็นบ้านมากกว่า สงสารชั้น มิน่าถึงไม่อยากกลับบ้าน บรรยากาศที่แสนเศร้าปนอ้างว้าง

อาทิตย์หยุดเดินที่หน้าห้องทำให้ลานดาวชะงักผีเท้าตาม มือหนาเปิดประตูให้เธอเข้าไปก่อน ห้องนี้เป็นห้องของเขา ลานดาวรู้สึกเดินเข้าไปอย่างคุ้นเคย เสียงปิดประตูตามหลังทำให้รู้ว่าเจ้าของห้องตามมาแล้ว เรื่องที่เธอเดินเข้าห้องของอาทิตย์อย่างไม่เคอะเขินนั้น เป็นเพราะเธอมาบ่อย มาตั้งแต่มัธยมปลายแล้ว ทุกครั้งที่มาเธอก็นั่งๆ นอนๆ อ่านหนังสือสอบบ้าง ดิวข้อสอบกันบ้าง ทำเหมือนเป็นห้องของตัวเอง

ลานดาวหยุดยืนที่กลางห้อง หันมองอาทิตย์ เขามีอะไรมากกว่าต้องการให้เธอล้างหน้าหรือเป่าหน้านะ ดูเขาเหมือนอยากพูดอะไรแต่ก็ไม่พูด สุดท้ายเธอต้องสะดุ้งน้อยๆ เมื่อมือหนาของอาทิตย์เอากล้าที่หยดคลื่นซึ่งแบบน้ำมาเช็ดให้ตรงหน้าผาก

ลานดาวยื่นมือให้เขาเช็ดหน้าผาก โลงใจที่เขาไม่มีอะไรในใจ เหมือนที่เธอสงสัย ล้ำลิ้นเนื้อดีดูเบาๆ อยู่ตรงหน้าผากไม่นาน อาทิตย์ก็โยนทิ้งลงถังขยะ ลานดาวเลยไปนั่งรอขอบเตียง รอให้เขาล้างมืออยู่ในห้องน้ำ ระหว่างนั้นเลยหยิบรีโมตมากดเปิดทีวี

ทันทีที่หน้าจอทีวีปรากฏขึ้นก็เป็นภาพข่าวของชั้น แต่เป็นภาพข่าวที่เขาไปถ่ายละครที่จีน ในชื่อของไท่หยาง ละครที่เธอเคยเห็นทีเซอร์ในยูทูปแล้ว เป็นภาพเดียวกัน เขากับลีลี่นางเอกของเรื่องที่จูบกันหน้า

ในสระว่ายน้ำ เป็นฉากไฮไลต์ของเรื่องที่ถูกสื่อนำมาลง

ลานดาวอมยิ้ม รีบเรียกพระเอกของเรื่องที่กำลังยืนขีดมือให้แห้ง ออกมาดูฝีมือการแสดงของเขาที่พัฒนาขึ้นมา

“ซัน มาดูโฆษณาละครจีนของซันสิ มีออกข่าวบันเทิงไทยช่อง สีสืบด้วยนะ รีบออกมาดูเร็ว” ลานดาวก้มมือเรียก สีหน้าตื่นเต้น เธอ ยังอดมองว่าเขาน่ากินไม่ได้เลย ทำไมซันเล่นได้ฟินแบบนั้นะ

แต่เห็นว่าร่างสูงยังซ้า คนใจร้อนเลยเดินไปดึงมือหน้าให้รีบเดิน ออกมา อาทิตย์ถลอกตาไปมา เขาไม่ค่อยดูที่เซอร์ละครที่ตัวเองเล่นเท่าไร เพราะดูบ่อยแล้ว

“นี่ไง ซันเล่นได้ฟินมากเลย วิวดูแล้วเขินเลย คิดอะไรกับ นางเอกไหม” เท่านั้นก็ได้ถูกตีตมะกอกที่หน้าผากเป็นรางวัล “อ๊อ เจ็บ ทำไมต้องทำรุนแรงด้วย”

อาทิตย์เลยดึงร่างเล็กมาใกล้ ทำให้ลานดาวเบิกตากว้าง ดวงตา สองคู่ประสานกัน ก่อนที่จะมีคำพูดอะไรออกมา อาทิตย์ก็ก้มลงจูบ ที่หน้าผากขาวใสเบาๆ เท่านั้นก็ทำให้ลานดาวตัวแข็งทื่อ เรื่องถูกจูบ เธอถูกจูบบ่อยจนไม่เขิน แต่ทำไมครั้งนี้ซันดูที่หน้า กว่าทุกวัน

“ซัน เอ่อ วิวหายเจ็บแล้ว”

“ไม่เชื่อ” เขาบอกแล้วก็ก้มลงจูบอีกครั้ง ลานดาวเลยห่อไหล่ตัวเกร็ง ใจเต้นแรงจนกลัวจะหลุดออกมานอกอก

“ซันพอเถอะ”

อาทิตย์ยอมปล่อยแล้วส่งยิ้มให้ “อยากให้ซันคิดอะไรกับนางเอก ทุกคนที่เล่นละครด้วยเธอ ซันไม่เคยคิดอะไรกับเพื่อนร่วมงาน เคยบอกแล้วไม่ใช่เธอ”

ลานดาวกะพริบตาปริบๆ “อืม รู้แล้ว ก็แค่เห็นว่าซันเล่นดีมาก เลยถามดูนะ”

ลานดาวก้มหน้างุด เสียงข่าวในทีวีจากสองพิธีกรยังเล่าไม่หยุด

เพราะกระแสที่จืดดีมาก แฟนละครรอชม ร้อนจนช่องต้องรีบนำออกอากาศก่อนกำหนด

แต่ว่าภาพในหน้าจอทีวีต้องดับวูบเป็นหน้าจอดำสนิท ลานดาวหันหน้าหิวไปที่คนตัวสูงทันที มองไล่ลงมาก็เห็นว่าริมตอยู่ในมือ

“ชั้นปิดทำไม”

คราวนี้คนถูกถามเลยจ้องนิ่งๆ ไปที่ใบหน้าน่ารักของแฟนสาว ลานดาวไม่ใช่เด็กสาวแล้ว แต่เป็นสาวเต็มตัว ปากอ้มเต็ม จมูกโด่งรับกับใบหน้ารูปหัวใจ ผมยาวดำขลับ สเปกเขาทุกอย่าง เขาเข้าพระเข้านางกับนางเอกมาหลายคน ไม่เคยรู้สึกแบบว่าอยากทำอะไรอย่างทีผู้ชายอยากทำเท่ากับคนตรงหน้าเลย อหิത്യนี่ก็มันเขียว สาวทำเข้าไปใกล้แล้วก้มหน้าถาม

“นั่นไม่ได้เรียกว่าจูบเลย เพราะว่ามันเป็นการแสดง แต่ถ้าจูบจริงต้องเป็นแบบนี้ต่างหาก”

ตุ้ม

สมองของลานดาวแทบแตกเป็นเสี่ยงๆ เมื่อถูกมือหนาของอหิത്യรั้งท้ายทอยให้เข้าไปใกล้ แล้วปากขึ้นๆ ก็จกจูบลงมาอย่างรวดเร็ว เขาจูบเธออีกแล้ว ลานดาวหายใจไม่ทัน สัมผัสร้อนที่ نابลงมาอย่างรวดเร็วแบบตั้งตัวไม่ทันทำให้ลานดาวแทบหมดสติ กลิ่นหอมสะอาดของเขาเคลือบอ้อมๆ รอบๆ เนื้อตัวอ่อนปวกเปียกอยู่ในอ้อมแขนแฟนหนุ่ม ปลอ่ยให้เขาประคองไว้แบบนั้น

มันเหมือนมีแสงดาววิ้งๆ รอบตัว เมื่อถูกอหิത്യจูบอย่างนักห่วง เนิบนาบอยู่นานมาก ปลายลิ้นร้อนแทรกซอนเข้ามาในโพรงปาก เกี้ยวกระหวัดกับลิ้นเธอ ลานดาวตัวเบาหวิวเพราะเขาพยายามดูดดึงลิ้นของเธอไปหยอกเอิน

“อ้อ ชั้น” ลานดาวครางประท้วง รู้สึกมวนในช่องท้องคล้ายมีผีเสื้อบินว่อนอยู่เต็มไปหมด

“อีกนิด”

แต่ลานดาวรู้สึกว่ปากระบมไปหมดแล้ว เมื่อยังถูกเขาตักดวง
บดคลึงไปทั้งปาก เหมือนเขาอดกลั้นมานานมากทั้งที่ไม่ใช่เลย ลานดาว
พยายามดันตัวออกแต่ถูกมือหนาโอบเอาเข้าไปบดเบียดกับกายแกร่ง
แล้วยังเลื่อนมือลงไปทีสะโพกก่อนจะบีบเบาๆ ทำให้ลานดาวสะดุ้ง
สุดตัว เหมือนเขาจะมาไกลจนใกล้จะหลุดการควบคุมแล้ว

“ซัน ปะ ปล่อย”

อาทิตย์ส่ายหน้าแทนคำตอบ เขาหยุดหงิดตั้งแต่วลานดาวบอก
ไม่รักเขาแล้ว

“รักซันใหม่”

“อ้อ รักสิ รักมาก”

อาทิตย์ยิ้มบางๆ ดึงดันจูบต่อแล้วดันคนในอ้อมแขนไปที่เตียง
ประคองให้ลานดาวล้มไปซ้าๆ โดยมีมือเขาประคองอยู่ ลานดาว
ไม่เจ็บก็จริง แต่ว่เมื่อถูกร่างหนาทับตามลงมาก็ตระหนักได้ว่า
ความใกล้ชิดแบบนี้มันหนักล้นเกินไป

มือบางทั้งพลิกทั้งดันคนตัวสูงออก “ซัน...วิวกแล้ว”

อาทิตย์ใช้ดวงตาคมกริบจ้องมอง “ขอได้ไหม ซันอดทนมานานแล้ว”

ลานดาวอ้าปากค้าง ตาโต สมองหยุดทำงานจนทำให้คนตัวสูง
ที่มองอยู่ต้องพุดซ้ำ “ล้อเล่นนะ”

ความจริงคือเขาไม่ได้ล้อเล่น เขาอยากทำจริง แต่ว่ท่าทางนี้ค้าง
เหมือนเสียดสีของลานดาวทำให้เขาต้องบอกตัวเองให้หยุดการกระทำ
ที่เหมือนเอาเปรียบนี้ซะ ลานดาวเหมือนของล้ำค่าที่เขาต้องทะนุถนอม
อย่างดี ไม่กล้าแม้จะสร้างรอยขีดข่วนให้สักนิด ถ้าเรามีของมีค่าที่สุด
อยู่ในอุ้งมือเราจะไม่มัววันทำให้ตกแตกหรือบอบสลาย ลานดาวคือสิ่งนั้น
สำคัญต่อเขามากที่สุด

พี่านคำคืนอันแสนวาบหวานนั้นมาอย่างใจระทึก แม้เมื่อคืนจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะแฟนหนุ่มบอกว่าล้อเล่น แล้วก็พาเธอลงมากินข้าวตามปกติและก็พากลับไปส่งบ้าน แต่ลานดาวก็แอบสงสัยตัวเองเหมือนกันว่าที่อาทิตย์หยุดทำนั้นเป็นเพราะเขาไม่อยากทำให้เธอเสียใจหรือว่าเธอไร้เสน่ห์เกินไป เขาที่เป็นผู้ชายทั้งแท่งถึงไม่รู้สึกละไรกับผู้หญิงที่หน้าตาน่ารักแบบเธอ (เธอ) ลานดาวคิดต่อในใจ

เกือบจะหลุดเข้าไปได้ตามนิสัยที่ไม่ใช่คนคิดอะไรมาก แต่ว่ามันก็แอบคิด แอบสงสัยอยู่เหมือนกัน มีอบางหยิบกระจกอันเล็กมาส่งดูหน้าตาตัวเอง หน้าตาบ้านๆ ไม่มีอะไรดึงดูด ถ้าเทียบกับดาราสาวสวยที่อาทิตย์เคยเล่นละครด้วยแต่ละคนแล้ว เธอนี้เทียบไม่ติดเลย เหมือนเศษฝุ่นจากดาวอังคาร

เพราะหน้าที่หนักอึ้งและเสียงถอนหายใจรอบแล้วรอบเล่าเลยทำให้ซมัยพรที่นั่งอยู่ข้างๆ กระเถิบเก้าอี้มาคุยด้วย

“ถอนใจทั้งแบบนี้ไม่ใช่ชีวิตที่ญู้รู้จักเลยนะ เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรจะ แค่คิดอะไรรื้อเรื่อยเรื่อยนะ”

“วิว มะรีนนี่ชันจะไปอัดรายการทอล์กกับดารา วิวรู้ยัง”

ลานดาวส่ายหน้า

“นี่ไง ญู้ติดตามเฟซบุ๊กของพี่ใจดีอยู่ เขาบอกว่ามะรีนนี่ตอนเที่ยงชันจะไปอัดรายการ วิวไปให้กำลังใจชันไหมอะ ญู้ฝากสมุดไปให้ชันเซ็นหน่อยสิ”

“วิวไม่แน่ใจ”

“ปกติวิวต้องไปทุกครั้งนี่นา ทำไมครั้งนี้ไม่แน่ใจละ”

“อืม มันก็ใช่” ลานดาวอ้อมแอ้มตอบ เพราะตั้งแต่แยกกันที่ห้องนอนของชันกระทั่งลงมากินข้าว เธอกับเขาก็ไม่ได้คุยอะไรกันมากนัก อย่างเรื่องที่มะรีนนี่เขามีอัดรายการไกลๆ แถวที่ทำงานเธอเขายังไม่บอกเลย

“ว่าไงไปไหมอะ” กอหญ้าถามซ้ำ

แล้วสาวบัญชีอีกคนที่เป็นติ่งของซันก็เดินซ้ำๆ มาทางข้างหลังของลานดาว “วิวจำ พี่เพิ่งรู้ว่าวิวก็เป็นแฟนคลับซัน ในทวิตเตอร์มีคนเอาภาพวิวที่ไปขอลายเซ็นชั้นที่ร้านอาหารมาลงด้วยนะ ดั่งใหญ่แล้วนะ รู้ตัวหรือเปล่า”

ลานดาวตาโตทันที ลืมคิดไปเลยว่าทุกคนมีกล้องในมือ “ไหนคะ พี่ไหม ขอวิวดูหน่อยค่ะ”

พี่ไหมยื่นโทรศัพท์ให้ดู ภาพที่เห็นคือภาพของซันเซ็นชื่อลงบนหน้าผากเธอ อายแสนอาย ลานดาวยิ้มแหยๆ มองพี่ไหม หมดกัน เธอจะเอาหน้าไปไว้ไหน ซึ่งปกติก็ไม่ค่อยมีอยู่แล้วด้วย

“วิวทำได้ไง ต้องคลั่งเบอร์ไหนถึงให้เซ็นหน้าผาก” พี่ไหมถามด้วยความประหลาดใจ

ลานดาวยิ้มแหย แอบคิดในใจ คนถามก็ถามออกมาได้ แถมยังหัวเราะคิกคักอีก

“ตอนนั้นไม่ได้เตรียมสมุดไปค่ะ ที่ว่างก็หน้าผากอย่างเดียว ตอนแรกจะให้เซ็นแก้มแล้วค่ะ แต่ไม่ได้ไปเชียร์บอล”

“ไม่ต่างกันเลยจ๊ะ วิวจำ”

ลานดาวหัวเราะแก้มแก้อ แถอย่างไรก็ไม่ทำให้ภาพลักษณ์ดูดีได้อีกแล้ว นอกจากปล่อยให้ไป

“พี่ไหมก็เป็นแฟนคลับซันเหมือนกันหรือคะ มะรีนนี่ชั้นมีอัตรายการ์ที่ตีแกวศูนย์สิริกิติ์แกวที่ทำงานเราเลย เราไปดูกันไหมคะ” กอหญ้าชวนคุย

“ตอนไหนจ๊ะ” พี่ไหมถาม

“เที่ยงค่ะ ตอนพักเราก็ไปกันเลย”

“พี่อยากไป อยากได้ลายเซ็นของพอลลี่ด้วย ได้ข่าวว่าไปอัดคู่กับซันด้วย เราไปกันนะ” พี่ไหมดีใจได้ไม่นานก็หน้าเสีย เหมือนมีกิ้ง

เตือนภัยในหัวดังขึ้น กะพริบตาปริบมองกอหญ้า “เอ๊ะ แต่เรามีประชุม เรื่องการคิดต้นทุนสินค้ากันนี่นา พี่ต้นเตยนัดหญ้ากับพี่” เพราะกอหญ้า และพี่ใหม่ทำบัญชีต้นทุนเลยต้องทำงานคู่กัน

“ตายจริง หญ้าลืมนะ เลยกะ หญ้าอุตส่าห์ซื้อ Year Plan มา ตั้งใจ จะให้ชั้นเห็นให้”

“พี่ก็มีไฟโตบุ๊กอยากให้ชั้นกับพอลลิเห็นให้”

ทั้งสองมองหน้ากันแล้วหันมาที่ลานดาวเป็นตาเดียว

“วิวไม่ไปนะคะ” เธอยังไม่พร้อมเจอหน้าเขาตอนนี้ อยากอยู่ห่าง เขาลักพัก แต่ว่าเพื่อนและพี่แก๊งบัญชีก็ไม่ยอมให้โอกาสเธอปฏิเสธ

“พี่จะพาไปเลี้ยงส้มตำที่ซอยละลายทรัพย์”

“ปลาเผา ไก่ย่างอีกชุดหนึ่ง”

“สองชุดได้ไหม” ลานดาวต่อรอง เลยได้รับการกลอกตาไปมาจากสองสาว ก่อนจะแยกย้ายกันไปทำงานเมื่อได้ยินคำตอบรับจากเธอ และอีกอย่างพี่ต้นเตยเดินออกมาจ้องเขม็ง ช่วงนี้พี่ต้นเตยอารมณ์เสีย บ่อยมาก ทำให้ลูกน้องเข้าหน้าไม่ค่อยติด ลานดาวเลยตั้งใจทำงาน กระทั่งเลิกงานกลับบ้าน วันนี้ทั้งวันจนถึงเข้าวันถัดมา อาทิตย์ก็หายไป จากสารบบของลานดาว ซึ่งอาการแบบนี้ลานดาวรู้ว่าหมายถึงว่าอาทิตย์ กำลังยุ่งอยู่ เธอสอบถามจากพี่ใจดีที่ว่าอาทิตย์มีอัศจรรย์อะไรวันนี้ใช่ไหม พี่ใจดีก็ตอบมาอย่างรวดเร็ว

“ใช่จ้ะ ตอนนี้นั้นชั้นของเรากำลังซ้อมร้องเพลงอยู่ด้วยละ อยากฟัง ม่ายย”

“อยากฟังค่ะ ส่งมาให้ฟังหน่อยน้า” ลานดาวส่งรูปมาส่งตัววิ่งๆ ไปให้ ลักพักพี่ใจดีก็ส่งคลิปที่อัดเสียงชั้นซ้อมร้องเพลงมาให้หนึ่งผลงาน เพลง

๖ ชั่วโมงทำงาน ลานดาวมาถึงที่ทำงานก็นำน้ำเต้าหู้กับปาห่องโก๋

มาฝากให้เพื่อนแก๊งบัญชีนำไปกินกัน ลานดาวรู้ว่าพี่ตันเตยลดน้ำหนักก็เลือกน้ำเต้าหู้ใส่มะเม็ดแลกเพื่อทำให้อ้วนเร็วขึ้น ชมัยพรนั้นชอบลูกเต๋อย เพราะมีประโยชน์ต่อร่างกาย ส่วนของพี่ไหมมนั้นชอบน้ำเต้าหู้ไม่ใส่น้ำแข็ง

“วิวอะน่ารัก ดูแลเทกแคร์ทุกคนอย่างดีเลยว้าไหม” พี่ไหมพูดขึ้นหลังจากส่งปาห้องโก๋กรอบนุ่มเข้าปาก พร้อมกับตื้มน้ำเต้าหู้รสชาติแท้ตามไปอีกที

สีหน้าบอกว่าอร่อยลึ้นทำให้กอดหญ้าที่นั่งอยู่ด้วยในห้องแพนทรี ต้องรีบกินน้ำเต้าหู้ของตัวเองบ้าง

“ใส่ใจ นิสัยดี แถมสวยแบบนี้ ผู้ชายคนไหนได้เป็นแฟนถือว่าโชคดีมากเลยละ” กอดหญ้าเสริมต่อ

“ชมกันแบบนี้ คือพรุ่งนี้วิวต้องเอามาฝากอีกใช้ไหมคะ”

พี่ไหมกับกอดหญ้าเลยหัวเราะคิก “แหมรู้ทัน แต่ว่าที่ชมก็มีส่วนจริงอยู่นะ วิวน่ารัก นิสัยดี ใครได้เป็นแฟนนะโชคดีจริงๆ ว่าแต่วิวไม่มีใครมาจีบเลยเธอ”

“ไม่มี” ลานดาวอ้อมแอ้มตอบ แม้จะแอบยิ้มเขินในใจว่าแฟนเธอก็คือซันอาทิตย์ไงละ แต่ก็พูดไม่ได้

ทันทีที่ลานดาวพูดจบก็มีเสียงกระแอมขึ้น

“เออ ขอโทษทีนะครับสาวๆ บัญชี ผมขอเข้าไปตื้มน้ำหน่อยครับ”

ทุกคนรีบลุกจากเก้าอี้ แล้วยิ้มเขิน โดยเฉพาะชมัยพรที่ลอบมองเพราะสุดหล่อของฝ่ายชายที่นานๆ โผล่หน้ามาสักทีหนึ่งกำลังเดินเข้ามา กอดน้ำที่คูลเลอร์ที่ตั้งบริการให้พนักงาน

“เชิญคุยกันต่อได้ครับ ไม่ต้องเกรงใจผม”

พี่ไหมที่เข้ามาทำงานก่อนใครเลยเปิดบทสนทนาแทนน้องๆ ในแก๊ง “วันนี้ลมอะไรหอบคุณภัทรมาตื้มน้ำที่แพนทรีได้คะ ปกติมีเลขฯ คอยบริการตลอด”

ภัทรคือผู้จัดการฝ่ายขาย เขาหล่อเป็นขวัญใจสาวๆ ในบริษัท

เพิ่งเข้ามาทำงานได้สามเดือนเพราะก่อนหน้านี้ดูแลธุรกิจอีกที่อยู่ “เลขาฯ ของผมลาครับ วันนี้เลยต้องบริการตัวเอง ว่าแต่นั่นน้ำเต้าหู้หรือครับ”

“ใช่ค่ะ สนใจดื่มไหมคะ อร่อยและก็มีประโยชน์ด้วย” พี่ใหม่ชูขึ้น

“พี่ใหม่” ลานดาวกระซิบเรียก เธอไม่ยอมให้พี่ใหม่ช่วยขายของให้หรือกระ ซี้ก็จี้จี้ถามมาให้นะ “ไม่ต้องบอกนะคะ” แต่ทำไมทันแล้ว เพราะพี่ใหม่พูดขึ้นเสียงชัดเจน

“น้ำเต้าหู้กับปาห่องโก๋เจ้าเก่าของบ้านวิวค่ะ ลองชิมไหมคะ”

“พี่ใหม่คะ แต่จะชิมของใครล่ะ วิวเอามาพอดีนะ” ลานดาวบอกอย่างเกรงใจคุณภัทร

“ไม่เป็นไรครับ ผมมาทีหลังไม่ควรทำให้ทุกคนลำบาก ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ผมรบกวนจัดมาให้ผมชูดหนึ่งได้ไหมครับ ผมอยากชิมจริงๆ” ภัทรหันหน้าไปทางลานดาว ยิ้มทั้งใบหน้าและดวงตา

“เออ ก็ได้ค่ะ” ลานดาวเกรงใจเขา ไม่กล้าบอกปฏิเสธ ถึงแม้ไม่เคยคุยกันเลย และนี่เป็นครั้งแรกก็ตาม อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นเพื่อนร่วมงาน

“ขอบคุณมากครับคุณ...”

“วิวค่ะ”

“ผมภัทรครับ ถ้ายังไงพรุ่งนี้ผมมารอที่ห้องแพนทรีนะคะครับ เดี่ยวผมต้องรีบไปประชุมก่อน ขอตัวก่อนนะคะครับทุกคน” เขาบอกอย่างสนิทสนมก่อนจะเดินออกไป

“คุณภัทรเนียหล่อมากเลยนะคะ ไม่รู้ว่ามีแฟนหรือยังเนอะ” ชมัყพรวางแก้วน้ำเต้าหู้ลงแล้วพูดขึ้นด้วยสีหน้าเพ้อๆ

“เขาเป็นถึงหลานชายของท่านประธาน โปรไฟล์ดีแบบนี้พี่ว่ามีแฟนแล้วซัวร์ ว่าแต่ถามทำไมจะหย้า นอกใจชั้นแล้วหรือไง”

ลานดาวกลืนคำ มองกอหย้าที่รีบทำหน้าที่ซึ่งขังปฎิเสธพี่ใหม่ “หย้าไม่นอกใจสามีหรอกค่ะ คุณภัทรนั้นนะก็แค่กิ๊กของหย้า” กอหย้าพูดแล้วก็หัวเราะคิกคัก

“ได้ข่าวว่าซันก็สามีนอนเหมือนกันนะ”

“พี่เหมอยากดับฝันกันลึคะ นันสามีแห่งชาติของเราละ”

“ก็ได้อะ พี่แบ่งให้พี่ญู้กับวิวคนละคืน ที่เหลือห้าคืนเป็นของพี่”

ลานดาวพยักหน้าตกลงขณะที่กอดหิ้วไว้วายไม่ยอม การได้ยินเรื่องพวกนี้จากปากสาว ๆ เป็นเรื่องที่ลานดาวชินหูแล้ว เธอตั้งใจเสียอีกที่มีคนชอบซันมากแบบนี้ ลานดาวซี้เกียจอยู่คู่ต่อเลยเดินถือถาดน้ำเต้าหู้ที่เพิ่งอุ่นให้ร้อนจากเตาไมโครเวฟยกไปให้พี่ต้นเตยที่ห้อง

สองวันต่อมา สตุติโอ้อวดรายการทอล์กกับดารา

อาทิตย์แต่งหน้าทำผมเสร็จแล้ว เขามองข้อความในแอปพลิเคชันไลน์ที่ลานดาวส่งมาบอกว่าวันนี้ไม่ได้มาชูปายไฟที่รายการเพราะติดงานด่วน เขาขมวดคิ้วให้ข้อความ แล้วมองภาพต่อมาที่ลานดาวส่งมาให้ดู เป็นภาพน้ำเต้าหู้กับปาท่องโก๋ที่แฟนสาวบอกว่ากินเป็นอาหารเช้าและอาหารเที่ยงเพราะอยากลดน้ำหนัก

ความคิดกำลังเพลिनๆ เสียงหวานของใครบางคนก็ดังขึ้นทางด้านหลัง “ยืมอะไรอยู่คนเดียววะซัน”

“พอลลี” อาทิตย์หันกลับไปมอง เก็บมือถือลงกระเป๋ แต่ไม่รอดพ้นสายตาของคนเพิ่งเข้ามา

พรพิลาตย์ยิ้ม แต่ในใจสงสัยว่าดาราหนุ่มที่ตัวเองชอบกำลังคุยกับใคร ทำไมต้องอ้อมยืมสลักับขมวดคิ้วตลอดด้วยแต่จากที่สืบมาอาทิตย์เป็นหนุ่มโสดไร้เงาสาวข้างกาย คงจะรักษาเรตติ้งเลยไม่ยอมมีแฟน แต่จะดีแค่ไหนถ้ามีเธอเป็นคู่จิ้นที่ค่อยๆ พัฒนาขึ้นเป็นแฟน นั่นเรียกว่าได้โชคสองเต็ง ได้งานได้เงินได้แฟน

“พอลลีมาตามซันไปเข้ารายการอะ พี่บุกให้มาตาม”

“ขอบคุณพอลลีมากครับ” อาทิตย์ตอบอย่างสุภาพ แล้วเดินออกไปจากห้องแต่งตัว พอดีกับพี่ใจดีเดินมาถึง

“ชั้นเตรียมอัดรายการได้แล้วจ้ะ”

อาทิตย์พยักหน้าแล้วยื่นของใช้ส่วนตัวทั้งหมดมาให้กับเจดีย์เก็บไว้ให้ผู้จัดการสาวสุดท้าวกำลังจะเดินตามเด็กในสังกัด แต่ว่าเหลือบไปเห็นใครอีกคน

“พอลลีคะ ยืนยิ้มอะไรเอ่ย ชั้นไปนู่นแล้ว ไม่รีบไปอัดรายการหรือคะ” พี่ใจดีอดเรียกไม่ได้ เมื่อครู่เธอจะเข้ามาตามชั้นให้ออกไปอัดรายการ แต่พอลลีซึ่งเข้ามาบอกชั้นก่อน

พอลลียิ้มหวาน “ไม่มีอะไรคะ พอลลีไปก่อนนะคะ” พรพิลาศลอบเบะปากทันทีที่เดินจากมา เธอไม่ได้ชอบพี่ใจดีเท่าไร แต่ที่คุยด้วยเพราะเห็นว่าเป็นผู้จัดการส่วนตัวของชั้น อาทิตย์

เมื่อเข้าห้องอัดรายการ พิธีกรฝึกปากกล้าหนึ่งสาวหนึ่งหนุ่มก็นั่งรออยู่แล้ว ด้านหน้าเวทีในส่วนของผู้ชมที่อยู่รวมกับช่างกล้องช่างไฟมีเหล่าแฟนคลับของอาทิตย์นั่งกันอยู่เต็ม เวลานี้ไฟในห้องอัดมีดลงแล้วสปรอตไลท์ก็ส่องสว่างไปที่ด้านหน้าเวทีที่จัดเป็นฉากละครเรื่อง ‘หวานใจ My Boss’

ด้านหน้ามีเสียงปรบมือเข้ารายการ พร้อมทั้งซูบ้ายไฟ แฟนคลับสาวๆ กลุ่มนี้มีเพลงกลุ่มที่ตั้งชื่อว่ารักชั้น ส่วนใหญ่เป็นวัยใกล้เคียงกันคืออายุสิบแปดถึงยี่สิบสอง จึงรวมตัวกันได้เยอะ จากนั้นจะแบ่งหน้าที่กันทำ บางคนทำบ้ายไฟ นำของที่ระลึกมาให้ดารานุ่มขวัญใจของตัวเอง ทุกคนเฝ้ารอให้ขวัญใจเดินออกมา

พอโปรโตคอลเริ่มอัดแล้ว ร่างสูงโปร่งของอาทิตย์ก็เดินนำมาก่อน พร้อมกับแสงไฟสาดไปที่หน้าหล่อๆ ดนตรีหวานๆ เริ่มคลอขึ้นเป็นการโชว์ร้องเพลงของพระเอกหนุ่ม ร่างสูงสมาร์ตอยู่ในชุดสูทสีขาวทั้งเสื้อและกางเกงดูหล่อออร่าพุ่งไปทั้งตัว ทรงผมทำแบบบัดเสย ท่วงท่าการร้องก็คล่องแคล่วไม่ขัดเขิน ดวงตาหล่อคมก็มองไปทางแฟนคลับ

ไม่วางตา ยิ่งทำให้เหล่าแฟนคลับเขินตัวบิต อยากรจะส่งเสียงเรียกชั้น
แต่ว่าทำไม่ได้ เพราะกำลังอัดรายการ

ในกลุ่มของแฟนคลับที่มาชุมนุมไฟโยกตัวตามเพลง จนทำให้ชั้น
ต้องยกนิ้วมิทิสาร์ทให้ และมีหนึ่งโน้มนั้นที่ซუსองนิ้วให้กำลังใจขึ้นมาและ
เกือบทำให้ชั้นร้องเพลงผิด จำเนื้อเพลงไม่ได้

ใบหน้าน่ารักนั้น ชมวิวของเขานั่นเอง ลานดาวมาจนได้ แล้วหลอก
เขาว่าไม่มา อาทิตยียิ้มบางๆ แล้วตั้งสมาธิให้จดจ่ออยู่กับการร้องเพลง
เขาไม่ยอมทำตัวไม่เป็นมืออาชีพและไม่ยอมทำให้ทีมงานเสียเวลาอัดใหม่
เสียงเพลงจบลงพร้อมกับเสียงปรบมือดังสนั่นขึ้นทั่วห้องส่ง

พิธีกรเดินมาคอยดำเนินรายการ แล้วเชิญแขกให้ไปนั่งคุยถึงเพลง
และละครที่กำลังจะออกฉาย ทั้งหมดนั่งลงที่โซฟา

ระหว่างนั้นพรพิลาศก็เดินออกมานั่งคุยกับอาทิตย์ พวกเขาสองคน
พูดคุยอย่างเป็นธรรมชาติ อาทิตย์พยายามไม่มองไปทางแฟนคลับ
มากนัก เขาได้สคริปต์มาแล้ว ทุกอย่างเป็นไปตามนั้น

พรพิลาศพูดคุยและพูดถึงผลงานละครที่กำลังจะออนแอร์
ในวันพรุ่งนี้ ใบหน้าสวยยิ้มเป็นระยะ อาทิตย์ก็ปล่อยมุขใส่ ทำให้
นักแสดงสาวยิ้มหวานอายุๆ

ภาพทั้งหมดทำให้แฟนคลับยิ่งกรี๊ดกร๊าดด้วยความฟิน ใช้เวลา
อัดรายการไปสัปดาห์หนึ่งที่จบรายการ ชั้นลุกขึ้นหลังจากไฟในห้องส่ง
เปิดให้แสงสว่าง

“ขอบคุณน้องชั้นกับน้องพอลลี่มากนะค่ะ” โปรดิิวเซอร์ของ
รายการเดินขึ้นมาทักทาย ขณะที่พิธีกรทั้งสองก็แยกย้ายกลับเข้า
ห้องแต่งตัวเพราะมีงานที่อื่นต่อ

“เป็นเกียรติของผมที่พี่เชิญมากกว่าครับ” อาทิตย์บอกอย่าง
ถ่อมตัว

“เป็นเกียรติของพอลลี่ด้วยค่ะ” พอลลี่บอกตามแล้วหันไป

ยิ้มหวานให้อาติത്യ “ถ้ามีงานหน้าก็เรียกใช้พอลลี้กับซันได้นะคะ” พอลลี้บอกเสียงใสขณะที่คนถูกพ่วงรวมด้วยขมวดคิ้วมอง แต่อาติത്യก็เลือกที่จะไม่พูดอะไรมากนัก เขายิ้มเล็กน้อยให้พอลลี้

“ที่ต้องเรียกน้องสองคนมาอีกแน่ะ กลัวแต่จะไม่มา เพราะงานรุม งั้นเดี๋ยวพี่ไปดูเทปก่อน”

โปรดิวเซอร์ผลจากไปแล้ว พอลลี้ก็ยิ้มหวานให้คนหล่อที่ไม่ว่ามองมุมไหนก็ใจละลาย “ซันคะ บ่ายนี้ว่างไหม ไปกินข้าวด้วยกันไหมคะ”

“ผมไม่ว่างครับ ขอขอบคุณพอลลี้มาก”

“มีงานต่อหรือคะ” ดาราสาวถามต่ออย่างเก๋ๆ เขากลับปฏิเสธสาวสวยอย่างเธอได้อย่างไรนะ

“ผมต้องไปที่ช่องครับ จะคุยงานใหม่”

“มีละครต่อใช่ไหมคะ เห็นพี่ดาวผู้จัดละครบอกว่าจะให้เราเล่นคู่กันอีก พอลลี้ดีใจที่ได้เล่นกับซันอีก”

“งั้นเดี๋ยวเราไว้คุยกันใหม่ นะครับ”

พอลลี้หน้าเสียไปนิดที่อาติത്യไม่ดีใจเหมือนเธอ แต่ก็ยิ้มหวาน “คะ ถ้ามีอะไรไม่เข้าใจเกี่ยวกับงาน พอลลี้ขอโทรไปหาซันนะคะ”

อาติത്യยิ้ม ไม่ได้ตอบอะไรแล้วเดินผลจากมา พอลลี้มองตามสงสัยว่าดารานุ่มจะรีบไปไหน ที่แท้เขาไปหาแฟนคลับของเขาคนเดียว

พรพิลาศยิ้มมุมปาก เขาทั้งหล่อ รวย และมีชื่อเสียงมาก เหมาะสมกับเธอที่สุด แต่ติดตรงที่เขาเป็นชาไปน่อย แต่ไม่เป็นไร トラบไคที่เขาไม่มีใคร เธอก็มีความหวัง

